

DADZiS

918

1995. gada 6. numurs

* „Silmači”
Fānu
priekšnojautās

Pie kā
novēd stulbums

MIRONA
ATRIEBĪBA

DADŽIS

UĢIS MEŽĀVILKS

Maksātnespējīgo banku prezidentu salidojums. GUNĀRS BĒRZIŅŠ

3. lpp.

Par naudiņu uz neatgriešanos.

6. lpp.

"Silmači" Jāņu priekšnojautās.

10.-11. lpp.

Jo tālāk, jo trakāk.

13. lpp.

Melnais humors.

26. lpp.

Komiks.

27. lpp.

Plūdons par šodienas aktualitātēm.

28.-29. lpp.

Kautrīga jautriba nesenā pagātnē.

32.-33. lpp.

Anekdotas.

34. lpp.

Baumas un Valda Artava četrindes.

37.-39. lpp.

Atpūtas brīžiem.

© ŽURNĀLS "DADZIS", 1995

Izdevējs: SIA izdevniecība "Dadzis".
Reģistrācijas apliecība Nr. 0644.

Salikts SIA "Dadzis" datorcentrā,
iespiests a/s "Preses nams" tipogrāfijā.

IZPILDREDAKTORS Agris Braslins.
REDAKTORI: Andris Čapiņš un Andrejs Purins.
KONSULTANTI: Ziedonis Letinskis,
Antons Sondors un Andrejs Vīte.
MĀKSLINIEKS – MAKETĒTAUS Uldis Freimanis.

Saimniecība

DIREKTORS Juris Vingris.

GRĀMATVEDE Astrida Ola.

Redakcijas adrese:

Balasta dambi 3, ab. k. 19,
LV 1081 Rīga, Latvijas Republika.

Tālruni: 464544, 460331.

Indekss 77129

Abonēšanas maksa

1 mēn. Ls 0,60
3 mēn. Ls 1,80

Cena kioskos - 60 santimu

Saimes istabā Pindaciša, Bebene un Tomuliša ņēmās kā vājprātīgas — grieza, līmēja, šuva visādus kartonus, spožus papirus un citus lētus, bet vērtīgus izejmateriālus. Viņas taisīja košus papīra vainadziņus, krāšņas cepures un vēl šo to, kas Ligo svētkos maucams galvā.

— Ekonomikai jābūt ekonomiskai! — līmi saostījusies, Tomuliša būrās. — Pret rītiem, pret vakariem, pret tukšajiem ziemējiem — Marksa mācība pareiza tāpēc, ka ir visspēcīga!

— Kā viņa ar tiem ekonomiskajiem jautājumiem reiz nojuka, tā diezvai šai dzīvē pie atjēgas nāks, — Bebene teica Pindacišai. — Kā tik pa televizoru kāds saka, ka viss maksā tik, cik maksā, tā šī tūlīt velk no matrača savu plāno naudas zeķi, skaita pēdējos santīmus un skrien maksāt.

— Melns krauklis skrej pa jūru, skrējējs skrej pakaļ! — Tomuliša murmināja. — Labāk mirt badā brīvā tirgus ekonomikā nekā dzīvot uz ceļiem sociālismā!

— Tomuļū māt, tu dabūsi auksta ūdens vannīti uz savu pārkarsušo galvu! — Pindaciša iespiedzās. — Nekas nemaksā tik, cik maksā! Viss maksā tik, par cik to izdodas kādam iešmaukt! Par provi, šitā indiāņu spalvu rota! Gudram būs jāpārdod par latu — vairāk nedos! Muļķis samaksās divus un i tad vēl roku pahučos.

Tā nu ir visa tava brīvā tirgus ekonomika, ligo, ligo! Vāgūzi savos ratos sēdēja Ābrams, bet Pindaks, uz liciis

„Silmači” Jāņu priekšnojautās

galvā huzāra papīra cepuri, skraidīja apkārt lūgdamies:

— Abram, velc laukā no ratiem vienu atombumbu!

— Vai tu domā, ka mana vezume ir krievu kugis, kas ar kodolreaktore brauks nach Irake? — Ābrams no viņa gainījās.

— Ābram, līdz Zaļu vakaram jātiek galā, lai tad mēs, mazie cilvēki, varētu jautri līgot!

— Ko tad tev tā Liele Cilvēke partija noskādējusi?

— Visu! — Pindaks iebīrās. — Visu, ko varējusi un ko nav!

— Du bist dumm, Pindak! Ja lautinēm būs prātine, tad tas Liele Cilvēke kugis vēlēsianās pats pa hurbuli aiziese.

— Ābram, apžēlojies! — Pindaks kļiedza. — Kur ļaudīm lai prāts rastos?!

— So, so, — Ābrams piekrita. — Tāpat kā mainem Joskem — ar to prātine pavisam švah!

Skrodera istabā mācekļi Rūdis, sazvērneciski Kārlēnam ar aci miegdams, izvilka no kabatas spilgtu cigarešu paciņu.

— „Marlboro” saucas. Kontra-banda! Papiranti arī falši. Tādus pipē smalki ļaudis. Rauj vien cauri visu turzu uz veselībām!

— Nez, vai būs tikpat stipri kā „General Skobolev”? — Kārlēns šaubījās. — Bet, kad nu tu tik labs, tad es ar’!

Viņš lielīgi izvilka no aizkrāsns litra pudeli.

— Ari kontra-banda! Ari falšs! Un cik smalka etiķete — virsū pats krievu cars! Turi krūzi!

Pēc laiciņa skrodermācekļi sēdēja uz galda un, pie šūnmašīnas pieturēdamies, klanījās uz priekšu un atpa-

kal. Ar muguru atspiedies pret galda kāju, uz grīdas dzeltenzaļš sēdēja Kārlēns ar pusizpīpētu paciņu rokā.

Pievilkdams klibo kāju, ienāca skroderis Dūdars. Abus ieraudzījis, viņš nosodoši pašūpoja galvu.

— Ai, zēni, zēni! Cik reižu neesmu teicis — lietojiet tikai Latvijā ražotu preci! Tad droši nodzīvosiet līdz Jāņu naktij!

Tā šodienīgās intonācijās „Silmačiem” tuvojās Ligo svētki; sak’, visādi laiki bijuši, pārdzīvosim arī šitos!

Andris Puriņš

Bij Jāņu nakts...

Ja kāds jums grib iestāstīt, ka Latvijā gadu tūkstošiem jāņu nakti vienmēr skanējušas līgo dziesmas, neticiet! Vienmēr nav skanējušas. Četrdesmit pirmajā nekādas līgo dziesmas neskanēja, to, neskatoties uz sklerozi, es varu apzvērēt. Tajā gadā dienu pirms Jāņiem mammiņa pārskrēja mājās no bodes un iebīdās:

— Karš sācies! Tūlīt vācieši metīs bumbas!

Lai gan bija vēl agrs, tikai septiņi, es lecu no gultas ārā un skrēju pie loga skatīties, kā tās bumbas metīs. Ne nu meta, nekā! Gaisa trauksmi nopūta tikai pēc desmitiem, bet lidmašīnas parādījās pusstundu vēlāk. Lielā barā tās diezgan zemu pārlidoja Āgenskalnu. Tūlīt pēc tam Bolderājas pusē sāka dobjī bunkšķēt un gaisā cēlās melni dūmu mutuļi. Pat mulķim bija skaidrs, ka bumbots tiek Spilves aerodroms, tāpēc es tūlīt gribēju drāzties uz Spilvi skatīties, kas tur isti deg. Mammiņa nelaida. Nē, nē un nē, nekur tu neskriesi, neko tu neskatīsies, jo kara laikā puikām ir aizliegts apkārt vāzāties. Labi, lai tā būtu, bet laukā iziet un dūmus paskatīties taču drīkst! Jā, to drīkstēja. Sētā es satiku citus puikas, kam arī bija atļauts iziet dūmus skatīties, un mēs

DZINTARS MELNIS

DZINTARS MELNIS

nospriedām, ka pati labākā skatīšanās vieta būtu Daugavmala. Kamēr līdz turieni aizkrišojām, dūmi vairs nekūpēja, un cita nekā interesanta Daugavmalā nebija. Riteņiem kuldams ūdeni, brauca kuģītis, brauca tramvaji, cilvēki stāvēja bariņos un runāja, vienīgi avīzi deva par velti, kas līdz tam nekad nebija redzēts. Patiesībā nevis avīzi, bet "Cīņas" speciālizlaidumu uz vienas lapiņas ar Staļina bildi, Molotova ruņu un aicinājumu sist fašistus. Man speciālizdevums vēl tagad gulstarp veciem papīriem, bet tas tā, gadījuma pēc.

Mājās pārrados pievakarē un mammiņa bez kavēšanās sāka vaimanāt, ka, mani gaidot, viņa esot traka palikusi. Es par to šaubījos un tomēr līdz pat tumsai svēti nosēdēju istabā.

Nākamajā rītā ķeros pie vārdošanas. Šovakar, redz, ir Jāņu vakars, tāpēc ļoti nesmuki, ja es neapciemotu savu labāko draugu, savu uzticamo Janku. Turklāt viņš dzīvo tepat netālu un viņa dārzā ir pagrabs, kur uzlidojuma laikā var ļoti labi iemukt. Ja mammiņu pareizi vārdoja, panākumi bija vienmēr. Man tika atļauts Janku apciemot, novēlēt daudz laimes, bet ilgi tur nepalik.

Es patiešām tur ilgi nepaliku, jo Janka bija padzirdējis, ka Kleistu mežā municijas noliktavas vairs netiekot apsargātas un pulveri varot dabūt cik tik vajag, tāpat kavēties nedrīkstēja ne mirkli. Janka paķēra

somu dunciti gadījumam, ja mums piekasītos Kleistu puikas. Tagad, kara laikā, runāšana nebūs gara — kurš lidis virsū, tam ribās, un kārtībā!

Iedami uz Kleistiem, mēs redzējām trīs smagās mašīnas ar strādnieku gvardiem, kas aizdrāzās pa Slokas ielu Jūrmalas virzienā. Pie bodes rindā stāvošās tantiņas teica, ka šitie braucot uz Annīgmuižas mežu diversantus ķert. Ja tā, tad vajadzēja pasteigties, kamēr diversanti nav tikuši līdz municijas noliktavām.

Nē, tur viņu vēl nebija, taču pie noliktavām stāvēja ivani ar plintēm plecā. Mūs ieraudzījuši, viņi jau pa gabalu kliedza:

— Pacani, proč ot sjuda!

Neko darīt, ja dzen, jāiet, gluži veltīgs mūsu gājiens nebija — pie Bulļu ielas atradām kastī ar bleka bundžām. Janka izvilka dunciti un atlauza vienas bundžas vāku. Iekšā bija dzeltenbrūna putra, ko mēs piesardzīgi nogaršojām.

— Kausēts sviests, — Janka priecīgi sacīja. — Drusku iestāvējies, bet tas nekas. Tagad, kara laikā, tā ir manta!

Man kausētais sviests negaršoja, taču Janka ieēda krietni. Pēc tam mēs paņēmām kastī viens pie viena, otrs pie otra gala un nesām. Bijām jau tikuši līdz Bolderājas dzelzceļa slīdēm, kad Janka sāka vemt.

— Oooh! — viņš stenēja. — Tā iet, ja sviestu ēd bez maizes!

Man šajā lietā bija cits viedoklis — sviests noteikti ir saindēts. Pašreiz, kad ienaidsnieks nāk virsū, krievi tišām ceļā malā pametuši saindētu pārtiku, lai izbadušie friči pierijas un atstiepj pedālus.

Jankam kļuva vēl sliktāk. Viņš skatījās uz mani asaru pilnām acīm un jautāja, kāpēc es neesmu viņu brīdinājis jau laikus. Godīgi atzinu savu liktenīgo kļūdu, bet nu jau bija par vēlu. Tagad atlika vienīgi iesviest kastī grāvi, kur friči to atradis, apēdis pārējo sviestu un noindēsies tāpat kā Janka. Kaste grāvi iekrita ar dibenu gaisā, un mēs ieraudzījām ar melniem burtiem rakstītus krievu vārdus. Vienu varēja saburtot — "tehnīčeskij", otru ne. Krietni vēlāk es uzzināju, ka otrs vārds bijis "vazelin", tāpat tehniskais vazelins jeb tavots.

Todien divas reizes nopūta gaisa trauksmi, bet uzlidojuma nebija, un mierīgi satumsa vakars.

Logos gaismu nekur neredzēja. Kad norima pēdējo tramvaju grabēšana, Rīgā iestājās pilnīgs klusums. Tāda četrdesmit pirmajā gadā bija Jāņu nakts.

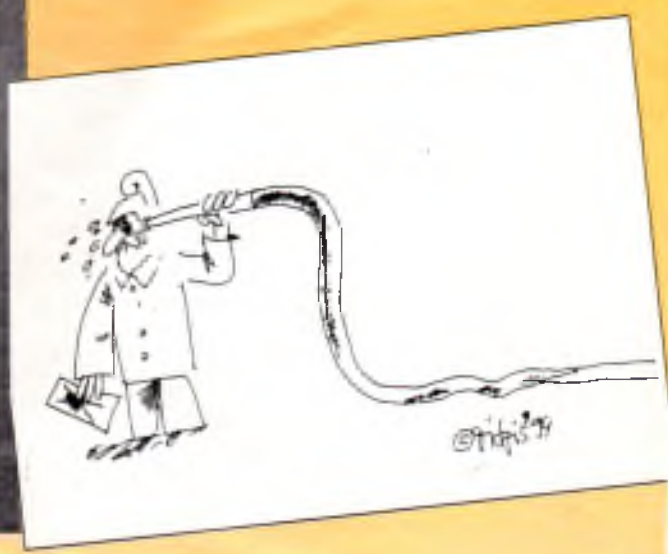
Andrejs Skailis

JĀNIS KĻAVIŅŠ

Didža Purina jociņi DADŽIS

Oriņu pagasta notikumi

Šajās dienās Oriņos izcēlies nopietns konflikts. Apriņi pagasta valdes vīri pieņēma lēmumu, ka domes priekšsēdētājam pienākoties savs karogs, tā teikt autoritātes nostiprināšanai, kas tad arī tika izgatavots (1x2 m) un piestiprināts pie mēra kabineta loga ārējās puses. Bet pagāja tikai pāris dienas un savu karogu pie Oriņu centrālās bankas ieejas uzstādīja tās prezidents. Pret pašu bankas karogu domniekiem iebildumu nesot, taču viņi kategoriski protestē pret tā izmēriem (2x4 m), jo šajā faktā saskatot domes priekšsēdētāja autoritātes graušānu.

10. aprīlī Oriņu policisti aizturējuši 27 svešiniekus, kas sevi nosauca par kurdiem, un nosūtīja viņus uz Olaines bēgļu nometni. Tomēr jau pēc nedēļas bēgļi tika atsūtīti atpakaļ uz Oriņiem, jo noskaidrojās, ka viņi nemaz neesot kurdi, bet gan Snuķišu kaimiņpagasta maznodrošinātie iedzīvotāji.

Diemžēl kaimiņpagasta dome ceļotājus neņem pretī un apgalvo, ka viņi Snuķišos ieradusies no cita pagasta. Sakarā ar to, ka Oriņos pašlaik viesojas Eiropas cilvēktiesību aizsargāšanas komitejas pārstāvji, bēgļi nomitināti pagasta labākajā viesnīcā un barojas restorānā.

Statistika liecina, ka 1990. gada 5. maijā Oriņu pagasts atzīmēja savas pastāvēšanas 5. gadadienu un par godu šim notikumam bija izgatavotas piemiņas medaļas, kuras pagasta varas vīri pasniedza ievērojamākiem novadniekiem. Diemžēl skaistais pasākums izvērtās nesmukā skandālā. Vairāki oriņieši, kuri nebija saņēmuši medaļas, apvainojās un sāka izplatīt nekārtas valodas par tiem, kas šo atziniību bija izpelnījušies.

Šogad 5. maijā oriņieši atzīmēja savas pastāvēšanas 10. gadadienu. Par godu šim notikumam atkal bija izgatavotas piemiņas medaļas, kuras pasniedza ievērojamākiem novadniekiem. Šoreiz nekādu skandālu nebija, jo ceremonija notika slepenībā un katram medaļas saņēmējam ar savu parakstu bija jāapliecinā, ka par notikušo apbalvošanu viņš neviens nestāstīs.

Divus mēnešus Oriņu ugunsdzēsēji ciemojās Amerikā, kur noklausījās lekcijas un referātus par jaunākajām ugunsdzēsēšanas metodēm un iepazinās ar moderno

IMANTS MELGAILIS

ugunsgrēku likvidēšanas tehniku.

Diemžēl ārzemju komandējums gaidīto efektu nedeva. Jau pirmo ugunsgrēku, ar ko nācās cīnīties no ārzemēm atbraukušajiem ugunsdzēsējiem, viņi nodzēst nemācēja. Droši vien bija aizmirsies, kā iedarbināmi Oriņu vecmodīgie ūdenspumpji un šļūtenes.

No Āfrikas nelielās valstiņas Džibuti atgriezušies Oriņu domes delegācija, kas 24 cilvēku sastāvā uzturējās tur 3 nedēļas. Intervijā par komandējuma rezultātiem domes priekšsēdētājs paziņoja, ka Oriņi noslēguši tirdzniecības līgumu par mārutku piegādi tālajiem klientiem. Kad žurnālisti vaicāja, kāpēc ārzemju preses izdevumos figurējot pavisam citas ziņas — proti, džibutieši apgalvojot, ka viņi noslēguši ar Oriņiem militārās palīdzības paktu, domnieku vadonis ilgi grozījis galvu un beidzot atbildējis: "Līdzekļu taupīšanas nolūkos mēs nebijām paņēmuši līdzīgu tulkus, bet vietējo valodu nesapratām..."

J. Juzefs

DZINTARS MEINIS

LUDMILA BULIKINA

Pie kā noved stulbums

Paleontologu ekspedīcija Kalahari tuksnesī atradusi reptiļa kaulus, vismaz 180 miljonu gadu vecus. Reptilim kāju vietā bijuši rītenītiņi, bet rītenītiņi ir progresīvāks pārvietošanās līdzeklis, jo braucot uz priekšu var tikt nesalīdzināmi ātrāk nekā skrienot. Rītenņotais reptilis zinātnieku aprindās radījis lielu satraukumu, un tas nav bez pamata — paleontologu atradums ir kliezdošā pretrunā ar Darvina evolūcijas teoriju. Saskaņā ar minēto teoriju progresīvākam reptilim ir jāvairojas un jāizkonkurē pārējie reptiļi. Arī cilvēks cēlies no reptiļiem, tāpēc, loģiski spriežot, mums šodien nevajadzētu iet kājām, bet ērti braukāt uz personīgajiem rītenītiņiem. Ja mēs nebraukājam, tad evolūcijas teorija nav pareiza. Nē, ir gan pareiza! Atliek dziļāk ielūkoties problēmā, un viss kļūst skaidrs — tolaik, pirms 180 miljoniem gadu, uz zemes pie teikšanas bijuši dinozauri, dzīvnieki ar ļoti niecīgu smadzeņu tilpumu. Savā stulbumā viņi rītenņotos reptiļus pielīdzinājuši vieglajām mašīnām un likuši tiem maksāt atbilstošus nodokļus. Lai netiktu pilnīgi izputināti, progresīvie reptiļi ņēmuši un izmiruši. Bet mums diemžēl rītenītiņu vietā ir kājas.

Sit pa galvu

Zinātnes progress kļūst arvien straujāks. Stereotelevizoru konstruktori radījuši uztvērēju, kas telpisko attēlu producē ārpus ekrāna. Citiem vārdiem, no televizora izkāpj attēlā redzamās personas un pastaigājas skatītāju sabiedrībā. Taču tām stingri aizliegts pieskarties, citādi spēcīgs strāvas trieciens skatītāju var apdullināt. Pirmās pārraides laikā, kad attēli izkāpa no ekrāna, nekādas problēmas neradās. Bet pēc šovizrādes raidījuma, kura laikā bija redzami striptīza priekšnesumi, slimnīcās tika ievietoti tūkstošiem skatītāju, galvenokārt pusmūža kungi. Pirmajā brīdī ārsti domāja, ka cietušie mēģinājuši pieskarties ārpus ekrāna esošajām striptīza māksliniecēm un tādējādi saņēmuši strāvas triecienu. Nē, klīniskā aina bija citāda — visiem kungiem konstatēja galvas smadzeņu satricinājumu, kas nevarēja rasties strāvas trieciena rezultātā. Iztaujādami cietušos, mediķi noskaidroja traģēdijas patieso cēloni — kungi tiešām bija mēģinājuši kontaktēties ar striptīza māksliniecēm, taču nevēloties saņēmuši no laulātajām draudzenēm triecienu pa galvu. Lai novērstu tamlīdzīgu ekscesu atkātošanos, telpiskie stereovizijas raidījumi pagaidām pārtraukti.

Glābs pingvīnus

Kodolfiziķiem jau sen bija zināms, ka cilvēks, kas nododas mīlestībai, izstaro īpatnējas elementārdaļiņas, tā sauktos sekstronus. No vietām, kur tie radušies — guļamistabām, krūmiem, vieglajām automašīnām utt. — sekstroni traucas pasaules telpā un tiem ir liela loma ozona slāņa saglabāšanā. Tajos zemeslodes rajonos, kur mīlētāju nav un līdz ar to sekstroni nerodas, ozona slānis kļūst nestabils, tāpēc tajā rodas caurumi. Šī iemesla dēļ caurumus pastāvīgi var novērot virs dienvidpola, bet virs ziemeļpola ne, jo tuvu ziemeļpolam dzīvo eskimosi, kas ar saviem sekstroniem stabilizē ozona slāni plašā apgabalā. Diemžēl kaitīgie ultravioletie stari, kas iekļūst atmosfērā pa dienvidpola caurumiem, postoši ietekmē Antarktīdā dzīvojošos pingvīnus, kas vairs neperē mazulius. Lai glābtu unikālos putnus no iznīcības, zaļās domāšanas entuziasti un entuziastes nolēmuši doties uz Antarktīdu un gādāt, lai ozona slānis virs minētā kontinenta stabilizētos. Sakarā ar to caurumi kļūtu mazāki un izzustu, bet pingvīni savukārt atgūtu vairošanās instinktu un būtu glābti.

Mūžīga piemiņa

Viens no nedaudzajiem pirmatnējās dabas stūrīšiem uz mūsu planētas vēl saglabājies uz Kučimoras salas. Tur džungļu biežokņos dzīvo kaili cilvēki, kas medī ar saindētām bultām, dejo vēderdejas un vakariņas ēd džungļu restorānos. Slavenākais no tiem ir "Miljonārs", kas atrodas īpaši mežonīgā apvidū. Šajā restorānā pasniedz eksotiskus ēdienus, un tur var nokļūt vienīgi pa slepenām džungļu takām pieredzējuša ceļveža pavadībā. Vairāki bagāti asu izjūtu cienītāji devās uz Kučimoras

METS HILLAI

salu, lai vakariņotu noslēpumainajā restorānā "Miljonārs". Nu jau pagājis gads, bet no viņiem vairs nav nekādu ziņu, un diez vai mēs kaut ko vispār uzzināsim. Lieta tā, ka restorāna vārdam ir pavisam cita nozīme, nekā domāja bagātie asu izjūtu cienītāji — tajā ēd nevis miljonāri, bet miljonārus. Bojā gājušo piemīnīgai Ostminsteras katedrālē notika aizlūgums, un tuvākajā laikā viņu draugi un piederīgie nodomājuši lidot uz Kučimoras salu. Tur viņi nometīs vainagus tajā vietā, kur lejā džungļos vistīcāmāk atrodas baismīgais restorāns "Miljonārs".

Morāls pagrimums

Saskaņā ar starptautiskajiem noteikumiem jauna automobiļu modeļa stiprību pārbauda, vienu no tiem sadauzot pret mehānisku šķērslī. Pie pārbaudāmās mašīnas stūres tādās reizēs sēž īpašs robots, kas lielā ātrumā braucošu mašīnu iestūrē precīzi šķērslī. Firmas, robotu ražotājas, tos izgatavo pēc iespējas līdzīgākus dzīvam šoferim. Piemēram, slavenie "Mišubišu" koncerta izgatavotie roboti ir simtprocentīga šofera kopija. Diemžēl tieši šis apstāklis nesen izraisīja lielu skandālu. Autorūpniecības giganta "Forše" izmēģinājumu poligonā pie jauna modeļa stūres tika nosēdināts ČV-17 tipa robots, kam bija ieprogrammēts uzdevums 200 kilometrus stundā braucošu mašīnu ietriekt betona sienā. Taču robots to nedarīja, viņš mašīnu nevis ietrieca sienā, bet aizjonoja pa autostrādi. Policijai izdevās noskaidrot, ka ČV-17 pa ceļam iesēdinājis mašīnā trīs vieglas uzvedības dāmas un kopā ar tām pazudis nezināmā virzienā. Sakarā ar to koncerns "Mišubišu" turpmāk ražos robotus, kas būs šofera kopija tikai līdz jostasvietai, zemāk tiks iemontētas ar šarnīriem sastiprinātas dzelzs kājas. Un nekas vairāk!

VJAČESLAVS ŠILOVS

ši tas pats. Tanheizers, kasīšanās, ģērbtuve, kreklis, blusa un sātaniskie smieklī. Turpmāk Benito Bumburelli mēģināja dziedāt, uzvilcis plastmasas vēlu, kur kukaiņi nedzīvo, mēģināja vēlu apbārstīt ar indīgu pulveri, mēģināja dziedāt, tērpies tikai peldbiksitēs, — nekas nelidzēja, blusa viņu vajāja kā jauns liktenis. Tagad lielais mākslinieks uz skatuves tiek uzņemts vannā. Sēdēdams ūdenī, viņš dzied savas ārijas, bet sātaniskā blusa lēkā ap vannu un netiek viņam klāt.

Retroperversitāte

Pasaules presē pavidējusi ziņa, ka Jaungvinejas džungļos at-
rasta cilts, kuras vīrieši un sievietes nododas mīlestībai tieši tāpat, kā to darījuši mūsu senči. Lielāko daļu lasītāju tas uzjautrina, taču atskan arī kritiskas balsis. Pederolezbistu un lezbope-
derastu Vispasaules Federācijas prezidents sers Džulians Mū norāda, ka dzimumattiecības to arhaiskā veidā ar likumu aizliedz nebūtu pareizi, taču cilvēcei vajadzētu pamazām saprast, ka visam ir savs laiks. Tas, kas vakar likās dabiski, šodien var izraisīt nepatiku un riebumu. Savukārt transvestītu un biseksuālu Asociācijas prezidents Antonio Čirlitoni kungs savos spriedumos ir kategoriskāks. Viņš norāda, ka retroperversitāti jau sen būtu laiks ierobežot tiesiskā ceļā, un viņam piekrist arī mazohisti, nekrofilisti un onanisti. Jādomā, ka minēto jaunatjumu izskatīs ANO ģenerālā asambleja un pieņems attiecīgu rezolūciju.

Faktus apkopoja
Andrejs Skailis

LUDMILA BULIKINA

Mirona atriebība

Reinkarnācija jeb pēcnāves pārmiesošānās citā būtnē tiek uzskatīta par mulķīgu iedomu. Tie tomēr nav maldi un iedomas! Pārmiesošanos pierādījis operas "La Scala" vijolnieks Alberto Fičiāno, kura smuko sieviņu aizvīla slavenais tenors Benito Bumburelli. Pamestais vīrs aiz bēdām pārdzērās un nomira, bet slavenais tenors mierīgi turpināja dziedāt ārijas. Kādu vakaru, dziedādams Tanheizera partiju, viņš pēkšņi sāka kasīties. Kasīties uz skatuves, publikas priekšā! Dziedāšana pārtrūka, tenors aizskrēja uz ģērbtuvi un nometa kreklu. No krekla, sātaniski smiedamās, izlēca liela blusa. Benito Bumberelli nodrebēja — tie bija Alberto Fičiāno smieklī! Nākošajā vakarā atkārtotās tie-

Tie dulle "Dadža" jociņi!

Katra sevi cienoša un prominenta persona masu mediju priekšā vismaz reizi mūžā uzskata par pienākumu izmest: "Ak, ko nu — tie jau tādi "Dadža" tipa jociņi!" Ar zemtekstu: sliktas kvalitātes jociņi — ja mēs gribētu, mēs gan parādītu, kā vajag humoru taisīt!

Piekrītu! Un vielas arī netrūkst. Pārdrūk tikai sevi cienošo un prominentu personu gudrās domas no augstajām tribīnēm un — joks gatavs! Nenosmieties!

Bet agrāk? Arī agrāk nemaz nebija sliktāk. Piemēram, pirms desmit gadiem "Dadža" 7. numura goda vietā, 2. lappusē, bija pārpublicēts ziņojums, ko parasti publicēja tikai visnotaļ nopietnie laikraksti un žurnāli. Vēl tagad nav īsti skaidrs, kam bija ienācis prātā šo materiālu ievietot "Dadžī", jo nedz pirms, nedz pēc tam tur oficiālie ziņojumi nav parādījušies.

Tas bija "Informatīvais ziņojums par Padomju Savienības Komunistiskās partijas Centrālās Komitejas Plēnumu". "Dadžī"!...

Tur bija pavēstīts par PSKP CK ģenerālsekretāra, PSRS AP Prezidija priekšsēdētāja K. Čerņenko nāvi un izskatīts jautājums par PSKP CK ģenerālsekretāra ievēlšanu. "Dadža" lasītāji varēja pārliedzināties, ka dzīvē vienprātībā par ģenerālsekretāru ievēlēts biedrs M. Gorbačovs.

Un tad, kā jau humora un satīras žurnālā ieders, sekoja:

"Biedrs M. Gorbačovs apliecināja PSKP Centrālajai Komitejai, ka viņš veltīs visus spēkus, lai uzticīgi kalpotu mūsu partijai, mūsu tautai, dižajām Ļeņina idejām, lai tiktu neļokāmi realizēti PSKP programmatiskie principi, nodrošināta pēctecība PSRS ekonomikas un aizsardzības varenības..." Un tā tālāk.

Tagad mēs zinām, kā šis apliecinājums beidzās. Un tas jau ir pats lielākais joks.

Lai nu vēl kāds saka, ka "Dadžis" neprot jokot!...

Ziedonis Donis

Gulbja dziesma

Otrajā kursā pametu studiju biedru Mārci un apprecējos ar profesoru, tā arī nenonākusi vismaz līdz "nepab. augst." darba grāmatiņā. Starp citu, darba grāmatiņa ne ar, ne bez izglītības ieraksta man vairs nebija vajadzīga.

— Tu esi mana gulbja dziesma, — teica profesors vakaros pirms gulētiešanas, izņēmis protēzes, tāpēc tas izklausījās pēc "Tu esi mana gulbja dziesma".

Gadi gāja, profesors jaunāks neļuva. Divstāvu savrupmāja arvien vairāk prasījās pēc remonta. Mirušās sievas dārglietas nozaga laupītāji, kas aptīrīja māju, kamēr es sēdēju pie vīra specenē pēc hemoroīdu operācijas. Cerības uz jauniem asistentiem un aspirantiem neattaisnījās. Tie baidījās samaitāt karjeru, zinot profesora greizsirdību. Vecā volga šķaudīja arvien biežāk, tāpēc vairāk uzturējās garāžā, nekā tekalēja pa Rīgas ielām. Vasarnīcu Jūrmalā nodedzināja mazgadīgie noziedznieki pēc tam, kad bija izvarojuši kaimiņu vecenīti un pakāruši kaķi.

Kad pienāca Latvijas brīvība, profesors lika izbuktēt veco uzvalku un devās pie studentiem, lai paziņotu, ka viss, ko viņš līdz šim mācījis, ir salti meli un tikai tagad viņš paudis

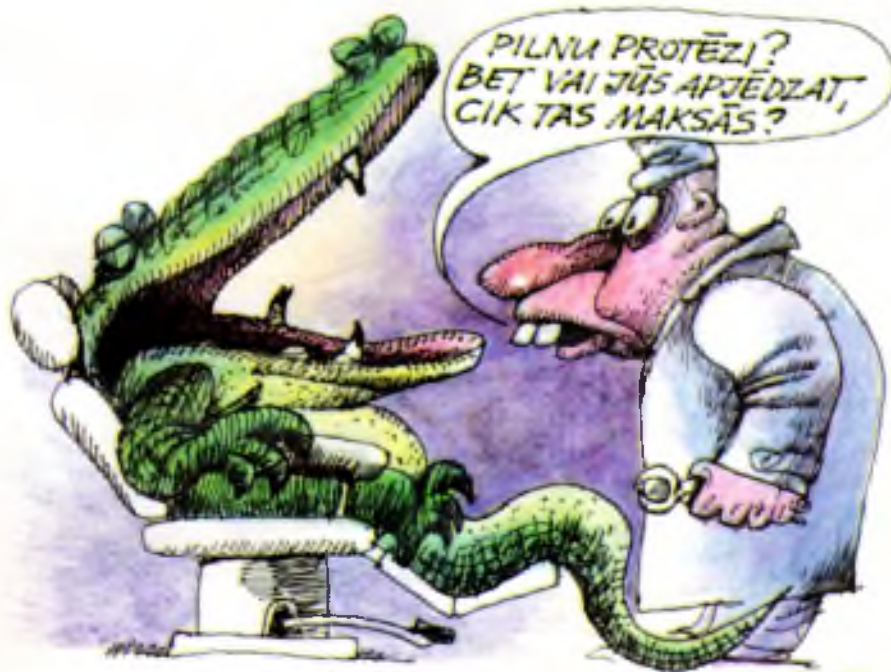
patiesību pēdējā instancē. Studenti viņu izsvilpa, un tagad viņš vadīja savu laiku, kabineta klusumā pārslaidams savus vecos ("Padomju Latvijas Komunistā" iespiestos) rakstus, kaut gan nevienam tie nebija vajadzīgi. Akadēmiķa piemaksa pazuda līdz ar Zinātņu akadēmijas reorganizāciju. Krājķases grāmatiņu, kurā bija ierakstīta solīdā summa "nākamajai atraitei", es uzspraudu mazmaļiņā uz nagliņas. To pāris santīmu dēļ nebija vērts kurbju zoles deldēt.

Izlasīju avīzē, ka Mārcis kļuvis par lielas bankas prezidentu. Kad saņēmu jauno rēķinu par siltumu, pārdevu antikvariātā laulības gredzenu, uztaisīju frizūru un pieteicos pie Mārča audiencē. Gaidot, kamēr viņš beigs runāt ar Rokfelleru banku, vēroju, kā viņa sekretāre, garkājaina skuķe svārcīšos tik tikko zem nabas, fāksa pa labi un pa kreisi, atbildēja dažādās valodās vienlaicīgi pa trim telefoniem, ik pa brīdim pieklupdama pie kompjūtera.

Mārcim pēc piecām minūtēm sākas apspriede pie Ministru prezidenta. Viņš lika pacienāt mani ar kafiju, paspieda roku, teikdams, ka bijis ļoti patīkami pēc tik ilga laika satikties, un aizbrauca.

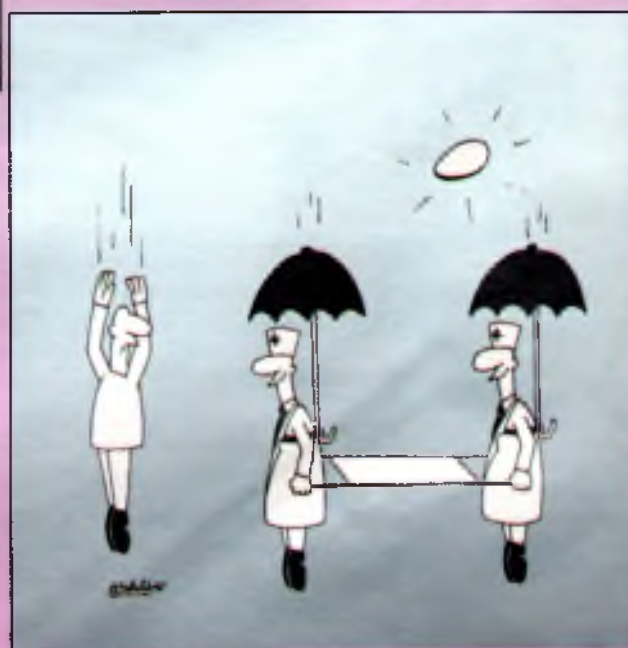
Pārbraukusi mājās, iebēru vīram liepziedu tējā ciankāliju, aizdedzināju māju un devos uz namu pārvaldi pieteikties darbā par sētnieci ar valsts dzīvokli. Sākās jauna, gaiša dzīve.

Zuzanna Zilīte

ERIKS OŠS

Garā eserām jokoja: Lūdiņa Balikina, Imants Melgailis, Džeimss Melnais un Uldis Frelmāns

Lambūriju krata priekšvēlēšanu drudzis

Uzmanīgais lasītājs droši vien būs ievērojis, ka gandrīz katrā pērnajā "Dadzī" bija mūsu speciālkorespondenta reportāža no Lambūrijas, no šīs tālās un eksotiskās republikas, kuras dzimšanas un tālākās attīstības notikumi ir ļoti līdzīgi Latvijas brīvvalsts tapšanas vēsturei. Uz kādu laiku šī informācija pārtrūka, jo abu republiku starpā uzvirtoja konflikts zvejas rajonu sakarībā. Latvijas zvejnieki, kā zināms, jau izsenis Lambūrijas tuvumā ķēra ūdensblusas. Un, kaut gan zveja notika neitrālos ūdeņos, lambūrieši negaidīti sāka protestēt, paziņodami, ka ūdensblusas ir viņu nacionālā barība un tāpēc uz to iegūšanu tiesi-

kurējošo spēku darbību. Tā, piemēram, jaunais vēlēšanu likums paredz, ka sponsoru pabalstus var izmantot tikai tās partijas, kam parlamentā ir vismaz 25 mandāti (kā zināms, tāds mandātu skaits ir tikai "Lambūrijas šosejai"). Pārējiem politiskajiem spēkiem jāiztiek ar saviem līdzekļiem. Tāpat ir pieņemta rezolūcija, kas aizliedz mazākām partijām apvienoties vienā lielākā partijā. Isi pirms vēlēšanām izveidota arī Radio un televīzijas koordinācijas padome, kurā astoņi no deviņiem ir "Lambūrijas šosejas" pārstāvji.

Nesen noticis vadošās partijas kongress, kas iezīmējis priekšvēlēšanu kampaņas stratēģiju. Un, jāsaka atklāti, daudzi pasākumi, ko šosejnieki jau paveikuši vai tikai pašlaik vēl īsteno, vienkāršajiem lambūriešiem patīk. Tā, piemēram, LS trīs mēnešus pirms vēlēšanām ir paaugstinājuši pabalstus pensionāriem. Nav aizmirsti arī skolotāji. Žurnālistiem ir kļuvusi zināms, ka valdošā partija ir apsolījusi divkārtot algas visiem pedagogiem, kuri vēlēšanās balsos par "Lambūrijas šoseju". Faktiski par "Lambūrijas jauno šoseju", jo partijai tuvākajā laikā būs tāds nosaukums. Te jāpiezīmē, ka savus uzvārdus mainīt gatavojas arī vairāki partijas biedri, kuri, strādādami valdībā, ir kļuvuši tautā nepopulāri. Tāpēc vēlēšanu listēs mēs neredzēsim biju-

šo speciālo uzdevumu ministru un labklājības ministru, tāpat tagadējo Nodokļu iekasēšanas departamenta priekšnieku un daudzus citus. Taču faktiski vēlēšanās viņi piedalīsies, tikai ar jauniem uzvārdiem.

Lai celtu "Lambūrijas šosejas" deputātu prestižu, ir padomāts arī par citiem pasākumiem. No drošiem avotiem iegūta informācija, ka šosejnieku deputāti no partijas kases ir saņēmuši pabalstus triju mēnešu algu apmērā. Tāpēc jau tagad viņi ir atteikušies no algām un darbojas par haltu velti gan Saeimā, gan valdībā. Tuvākajā laikā tiks atcelti arī jau iepriekš iekļānotie 89 ārzemju komandējumi uz Dienvidameriku, Āziju, Okeāniju un Antarktīdu. Visa ietaupītā naudiņa tiks ziedota maznodrošinātajiem. Piecas nedēļas pirms vēlēšanām sāks darboties bezmaksas pirtis, kineatēri, frizētavas,

ēdnīcas, tualetes. Un visas šīs iestādes rotās "Lambūrijas šosejas" emblēma.

Pateicoties uzskaitītajiem pasākumiem, daudzu nepopulāro valdošās partijas deputātu reitings ir ievērojami cēlies. Sevišķi tas sakāms par parlamenta lielākās frakcijas lideri Pantē kungu. Viņš nesen izraudzījies no maznodrošinātajām skolotāju ģimenēm 10 bērnus un visus adoptējis. Runā, ka Pantē kundze, uzzinājusi par vīra pirmsvēlēšanu rosībām, sajukusi prātā. Taču, iepazīsinies ar viņa pēcvēlēšanu pasākumu plāniem, atkal kļuvusi normāla.

Rūpēdamies par savas partijas popularitāti, "Lambūrijas šosejas" politiskie vadītāji neaizmirst arī savus pretiniekus. Pēdējā laikā sevišķu uzmanību viņi veltī "Lambūrijas nākotnes kalējiem" (LNK). Tā, piemēram, pateicoties šosejnieku aktivitātēm, parlamentā klist baumas, ka LNK priekšsēdētāja vectēvs esot bijis ohrankas agents. Savukārt kāds biznesmenis, kurš, kā runā, rīkojies pēc "Lambūrijas šosejas" ieteikuma, ierīkojis intimklubu tieši iepretī LNK galvenajai mitnei. Bet valdošās partijas preses izdevumā šajās dienās nodrukāta informācija, ka LNK ziedojot maznodrošinātajiem 1 miljonu latu. Lambūrijas nākotnes kalēji šīs nepatiesās ziņas atsauc un dievojās, ka viņiem tādas naudas neesot. Bet potenciālais vēlētais tik un tā kļūva domīgs. Kā tad tā? Solījās dāvināt miljonu, bet nu — neesot?!

Te gan līdzsvara labad jāsaka, ka arī opozīcijas partijas nesnauz. Kad "Lambūrijas šoseja" nesen rīkoja banketu saviem atbalstītājiem, tie paši LNK vīri ēdienos esot iejaukuši caurejas zāles, tāpēc pasākums izgāzies ar skandālu.

Aktivizējusies arī Kamieļmēslu ražotāju savienība, kas, kā zināms, jau no laika gāla atbalsta Lambūrijas zemniekus. Šī partija sola: ja nāksot pie varas, visus nabadzīgos lauksaimniekus pārcelšot uz pilsētām, kur ir labāki dzīves apstākļi, bet visus bagātos pilsētniekus nomitināšot laukos.

Interesantu akciju uzsākusi arī Vides aizsardzības partija. Tā par katrām 100 vēlēšanu balsīm sola dabūt laukā no Lambūrijas vienu okupantu virsnieku ar visu ģimeni.

Un tomēr popularitātes ziņā pašlaik visiem pa priekšu soļo valdošā partija. Kā nesen kļuvusi zināms, valdība drīzumā kārtējo reizi demonstrēšot savas rūpes par mazo cilvēku un izlaidīšot jaunus sertifikātus, kuru oficiālā vērtība būšot 56 latusi, un tos varēšot saņemt katrs, kas atbalsta "Lambūrijas šoseju". Par atbalstīšanu viena mēneša garumā paredzēti 10 sertifikāti, bet par balsi vēlēšanu dienā — 30 sertifikāti. Pagaidām nav zināms, kā uz šo soli atbildēs opozīcija, kurai nav valdības līdzekļu un teikšanas. Taču atbilde noteikti sekos, jo pieredze rāda, ka visas partijas, īpaši pirms vēlēšanām, it sevišķi rūpējas par vienkāršās tautas labklājības līmeņa celšanu. Un vai tad šīs vēlēšanas varētu būt izņēmums?

J. Juzefs

JĀNIS KĻAVIŅŠ

bas ir tikai Lambūrijas Republikai. Taču par laimi šie eksotiskie radījumi, nezināmu apstākļu mudināti, pēkšņi paši atstāja strīdīgā zvejas rajona robežas un diplomātiskais konflikts izbeidzās pats no sevis. Tagad abas valstis atkal vieno draudzīgas attiecības un pirmā reportāža, ko sniedz mūsu speciālkorespondents no tālās galvaspilsētas Siguldrimdirādijas, ir veltīta Lambūrijas parlamenta atjaunināšanas problēmai. Ceram, šis materiāls lasītājus ieinteresēs, jo arī Latvijas Saeimas vēlēšanas nav aiz kalniem.

Visaktīvāk vēlēšanām gatavojas republikas valdošā partija "Lambūrijas šoseja", kurai, kā zināms, ir vairākums parlamentā un kas veido arī valdību. Pateicoties šiem apstākļiem, tā ir panākusi, ka ir pieņemti vairāki likumi, kas ievērojami bremzē kon-

LUDMILA BULIKINA

VALDĪBA IETEIC MAZTURĪGAJIEM
PĀRVĀKTIES UZ TĒLPĀM, KAS
VIŅIEM PA KABATAI!

ĒRIKS OŠS

Pasaules līmeni

Sakiet, ko gribat, bet Lattelekoms par mums rūpējas. Nenogurstoši. No rīta līdz vakaram. Un, lai ko nemelstu prese, arī no vakara līdz rītam.

Agrāk pat. Gribi piezvanīt paziņam no automāta — plurkt, Anniņ! — paziņa ir, tālruna automāts ir, sīknaudas nav. Pašam nav, garāmģājējiem nav, nevienam nav. Bankā ir, bet vai tad skriesi un mainīsi? Bet, ja sīknauda ir, automāts nedarbojas.

Pēc tam nāca žetonu ēra. Gribi piezvanīt paziņam, gribi izsaukt ātro palīdzību un ugunsdzēsējus, lai paskatītos un papriecātos, kurš pirmais atjosis — plurkt, Mildiņ! — žetona nav... Ugunsdzēsējiem varbūt būtu, bet klāt netiec, jo neesi izsaucis un šie nav atbraukuši. Bet, ja žetons ir, automātam stobriņa nav. Ne šite, ne citur.

Tagad beidzot viss kārtībā. Jauns laikmets, jauni automāti, jauna kārtība, jaunas sarunu cenas un apmaksas kārtība. Nekādas sīknaudas! Nekādu žetonu! Jo jūs... Tagad magnētiskās kartes. Eiropas līmenis, par Eiropas cenām, vienīgi ne feniņos, centos, bet latos. Viss maksā tik, cik maksā.

Esi iebraucis Rīgā no Jaunkurkuļiem, no Vecvarduļiem, gribi piezvanīt paziņam — lūdzu! Augstākā klase! Gribi piezvanīt savas šķirtās sievas trešajam vīram, lai pavaicātu, kad šis šķirsies, — nekādu problēmu! Nekādas sīknaudas! Nekādu žetonu!

Ej uz tuvāko preses kiosku vai citu tirdzniecības vietu, sagrabini kabatā divus latus piecdesmit vai desmit latus vienā ga-

balā, pērc ipašu karti, bāz automātam spraugā, lai zina, ka neesi šāds tāds, un zvani kaut paziņam, kaut piektajam vīram, kaut uz Balto namu pašam prezidentam...

Serviss augstākajā līmenī. Pasaules klase. Un nekādu vecā parauga monētrijēju.

Viena sarunas minūte tirā špicka — četri santīmi. Tikpat kā nekas. Vari zvanīt, kaut zaļš kļūdams, kamēr nozvanīsi kartē ieguldītos divus latus piecdesmit. Jo vest nopirkto karti uz mājām Jaunkurkuļos vai Vecvarduļos būtu neprāts. Mājās šitā karte tev būs tikpat kā mironim sinepju plāksteris. Savam dzīvokļa aparātam spraugā neiebāzīsi, veikalā nenorēķināsies. No rajona centra arī nepiezvanīsi.

Vienīgā iespēja — vari mierināt sevi ar kolosālu domu, ka esi kredītējis Lattelekomu. Un ka tev kā īstenam kreditoram pienākas šādi tādi procenti. Kaut vai desmit procenti. Ja ne mēnesī, tad gadā. Pēc desmit gadiem par procentiem vien varēsi iegādāties jaunu kredītkarti. Ja pa to laiku sarunas cena no četriem santīmiem par minūti neuzkāps līdz četrdesmit.

Negribi pirt karti — nepērc. Spiesta lieta nav. Tāpat kā neviens tevi nespiež zvanīt paziņam, sievas vīram vai uz Balto namu. Galu galā, vari iekāpt tramvajā, trolejbusā, autobusā vai citā satiksmes līdzeklī un braukt aprunāties ar paziņu, ar sievas trešo vīru acs pret aci, deguns pret degunu. Bez Lattelekoma iekaušanās.

Jo transportā kredīta kartes vēl nav ieviestas, transportā var izlīdzēties ar nepieciešamo taloniņu skaitu. Ja vien transporta saimnieki agri vai vēl ari nesapratīs, ka jāseko līdzī pasaules līmenim un līdzšinējo caurumotāju vietā jāievieš magnētiskie taloniņu nolasītāji un taloniņu vietā magnētiskā talonkarte. Par simtnieku gabalā...

Bet tās jau būs pavisam citas problēmas.

P. Auriņš

Medību bilde

Meesmu mednieks. Nekad neesmu bijis mednieks, taču, lai nebūtu, man bija pašam jāpārlicinās par šīs nodarbes būtību.

Tāpēc kādu rītu devos līdzī zvēriskiem, atvairinājos, zvērinātiem medību dūžiem. Atzišos, ka pēc dabas esmu visai jūtīgs, tāpēc pirms braukšanas izmetu pāris mēriņus ugunīgās dziras. Tā sakot — acu gaišumam, miesas siltumam un gara stiprumam.

savā elementā, visas kaites tūlīt pārgāja. Bez tam viņš bija medību talismans laimīgā vārda un uzvārda dēļ. Kolēģi mēloja, ka vismaz vienam no diviem jābūt. Ja ne alnim, tad briedim gan.

Mazliet nokaunējies par savu maldīšanos, nolēmu palikt tur, kur esmu. Pēc visa spriežot, drīz vajadzēja sākties. "Nu, kā?" klusi apjautājos vecajam vīram. Šis klusēja. Sapratu — pieredzējušais buks aizmidzis. Kāpēc gan ne — atcerējos savus krievu

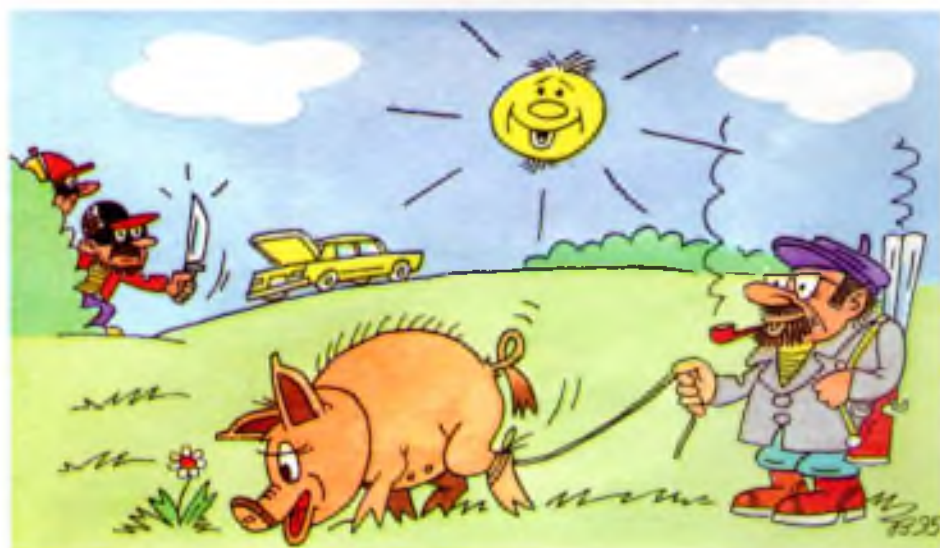
šā tēmējumā izšāvu. Apdullinošajā troksnī aizkrita ciet ne tikai ausis, bet arī acis. Jā! Gatavs! Izvalbijis redzokļus, lūkojos kritušajā ragnesī. Sekoja palēninātas filmas kadri — no visām pusēm, atzinīgi bļaudami, saskrēja vīri. Beidzot arī Alnis... nu tas... Briedis bija pamodies un, muļķīgi smaidot, taustīja savas "boksenes" stobru. Bez šaubām, bise bija šāvusi un vecais vīrs jutās lepns. Lūk, nerūsoša gadu rutina! Gul, bet šauj, neretz, bet trāpa...

Ko tur domāt! Tik skaistu trofeju vajag iemūžināt. Fotogrāfs bija. Noliķuši šaujamriķus, vīri sasēdās apkārt sabrukušajam raguļopam, divatā mazliet pacēla garo ģimi un iesaldēja uzvarētāju smaidus. Vēl mirklīti un...

...un alnis... īstais meža alnis cēlās, atspērās un strepuļodams lēksoja uz tuvējo priežu jaunaudzi. Fotogrāfs tirināja kājas kā neveiksmīgi apvēršusies vaboliņi. Veči pabira katrs uz savu pusi, vieni zaudēja valodu, citi, trīsstāvēgi lamādamies, mīnājās, nespējot atrast savu šaujamo. Kamēr nāvesriks sasniedza plecu, alnis jau bija gabalā. Sulīgi splāvienu izraisīja zaļās sūnas, veči jutās apkrāpti un pazemoti.

Ar to medības beidzās. Mājupceļā viss noskaidrojās. Pēc visgudras analīzes varēja arī pasmierties. Acimredzot lode — nelaimīgā "strela" bija trāpījusi dižo ragu pamatni, tādējādi apdullinot apakšā esošo milzeni. Žēl, žēl, ka fotoaparāta klikšķis neatskaņēja. Bilde būtu nepārspējama — dzīvs alnis un pamīruši mednieki.

Uldis Prancāns

Miesas sargs.

GUNĀRS BĒRZIŅŠ

Mežs mūs sagaidīja ar biedējošu klusumu, tikai retumis iečiepstējās kāda spārnota radiība. Migla šķita bieza kā mikla. Paspēru dažus soļus un nevilus man likās, ka staigāju pa mīkstu miesu. Ak, jā — tās taču sūnas!

Veči rikoja mastu. Es, protams, tikku iecelts suņa, t. i., dzinēja kārtā. Manas kājas bija kļuvušas vieglas, nezina kāpēc ticēju, ka noķersim cieniņamu ragnesī gluži tāpat kā zirnekliis dienišķo mušu. Tikls savilkās arvien ciešāk. Asinīm jālist!

Nezinu, cik ilgi bradāju, kad piepeši atjēdzos blakus Alnim Briedim. Tā patiešām sauca mūsu vecāko mednieku. Jaunībā viņš bija viens no precīzākajiem šāvējiem, tagad turpretim skaitījās nepārspējams ģērētājs un galas izcirtējs. Lāga vīram pēc Olaines stipri trīcēja rokas, taču, esot

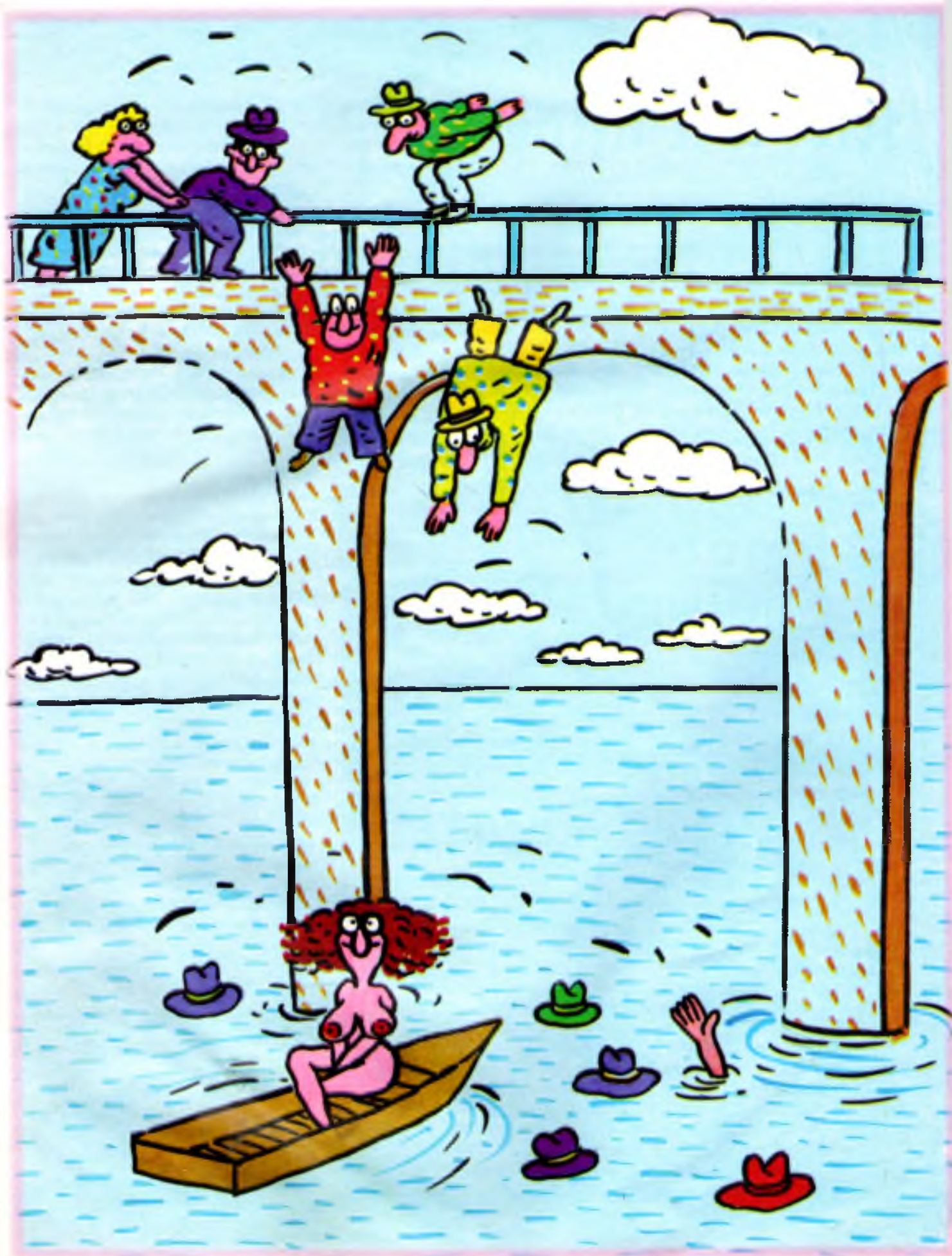
laikus — pat soļot varēju pa miegam, kur nu vēl stāvēt, atspiedies pret koku.

Pēkšņi pāri galvai, satraukti tarkšķot, aizspurdza dažī putneļi. Pavisam netālu nobriķšķēja zari. O, tas taču alnis! Ko darīt? Nēmos purināt aizmigušo. Nekā! Nolaņmājis mani par klibo kazu (droši vien tā viņš dēvēja savu lauleni), Alnis snauda tālāk, kamēr otrs alnis nāca arvien tuvāk. Tagad es redzēju pat acis — tieši tādas — lielas un valgas kā manai pirmajai sievai. Ak, tā — ja šķiršanās, tad šķiršanās! Sanniknots pakēru pielādēto plinti un tie-

Drosme nogalināt.

GUNĀRS BĒRZIŅŠ

Nekur tā neiet kā ģimenē

Iet vajā ģimenes skandāls.

— Labāk būtu precēties ar sātanu, nekā dzīvot ar tevi, — sieva iesaucas.

— Izslēgts, dārgā! Radnieku starpā precēties aizliegts.

Virš no rīta pamostas pēc pamatīgas dzeršanas un sāk sievu izriekot:

— Iztīri manu žaketi!!

— Jau iztīrīju.

— Iztīri manas bikses!

— Ir izdarīts.

— Notīri kurpes!

— Vai tad arī tur tu glabā naudu?

— Kā klājas jūsu meitām?

— Paldies, labi. Šonedēļ visas ir precējušās.

Sieviete atnāk pie ārsta.

— Doktor, palīdziet, man ir dzimumnespēja!

— Kā tas izpaužas? — ārsts jautā.

— Saprotiet, es nevienam nespēju atteikt!

Sieva vīram saka:

— Es tagad uz piecām minūtēm aizskriešu pie kaimiņienes, bet tu pēc pusstundas cel nost katlu no uguns — tad zupa būs gatava.

Divas sievietes runā par trešo:

— Ja nepazīst viņu tuvāk, var domāt, ka viņa ir muļķe...

— Bet ja iepazīst tuvāk?

— Tad nekādas šaubas vairs nerodas.

Virš: — Brīnos, kāpēc tu šoreiz pa telefonu runāji tikai pusstundu!

Sieva: — Nav ko brīnīties! Biju uzgriezusi nepareizu numuru.

Ģimenes strīda pašā karstumā sieva saka:

— Labi, atzistos, ka abi esam vainīgi! Bet tu it īpaši!

IMANTS MELGAILIS

Mūzikas instrumentu veikālā

Kundze, lūdzu, neaiztieci instrumentus!

— Kā tad tā? Apavu veikālā drīkst piemērit, bet pie jums nevarēs pat pirkstu piedurt.

— Atvainojiet, bet šeit ir mūzikas instrumentu nevis apavu veikals. Sakiet, ko konkrēti jūs vēlaties! Kādu instrumentu?

— Tā uzreiz nemaz nevaru pateikt. Ne visai dārgu, bet lai nebūtu arī no prastākajiem.

— Es nejautāju par cenu, bet gribu zināt, kādu instrumentu vēlaties — stīgu, pūšamo, klavieres vai...

— Lai būtu stīgu instruments, bet lai varētu tajā reizēm arī iepūst.

— Diemžēl tādu mums nav. Netiek ražoti.

— Kādus tad ražo? Pagaidiet, kas tas tāds?

— Tā ir vijole. Maksā divi simti piecdesmit.

— Ak Dievs! Divi simti piecdesmit par tādu kārbīņu! Turklāt no koka! Bet tur, tā likā caurule?

— Tas ir saksofons. Pieci simti.

— Kāds skaistums! Un kā mirdz! Tikai pārāk daudz to klapīšu. Bērns nespēs visas izspaidīt.

— Jūs meklējat instrumentu bērnam?

— Gribu viņu pierakstīt mūzikas pulciņā. Citi bērni tur mācās, vai manējais slīkāk? Ko vēl jūs varētu ieteikt?

— Varu piedāvāt klavieres.

— Tika! ne to! Kā bērns tās iznēsās uz skolu?

— Katrā skolā ir klavieres, turklāt ne vienas vien.

— Vai zināt, neesmu tik nabadzīga, lai viņiem lūgtos...

— Labi, tad ņemiet šo instrumentu. Tas nav pārāk dārgs un nav liels.

— Kā to sauc?

— Fleita.

— Esmu dzirdējusi. Ļoti skaists! Kā uz šīs fleitas spēlēt?

— Vajag pūst šajā caurumiņā.

— Bet kā jāpūš — ar notīm vai bez?

— Labāk būtu ar notīm.

— Labi, parādiet man notis! Vai šai fleitai vajag daudz nošu?

— Mēs notis nepārdodam. Tās varat iegādāties no šī veikala.

— Hm, vai instrukcija ir? Un kāds ir garantijas laiks?

— Instrukcijas nav. Uz šīs spēlēt jāmacās pašam. Tāpat arī nav garantijas laika.

— Nē, fleitu es tomēr nepirkšu. Bet kas tas tāds ar to garo kāju?

— Nošu pulsts. Tai ir garais laiks.

— Beidzot jums te atradās kaut kas normālam cilvēkam piemērots! Iesaņojiet, lūdzu!

Voldemārs Kuks,
īgaunu humorists

Ziem Uldis Freimanis

Bez akmeņu cilāšanas

Lai gan lasītājiem jau ir jūnijs, Līga nakts, žūrija, veidojot un kārtojot šī Lasītāju Darba Maratonkonkursa lappuses, par Jāņiem var tikai sapņot. Jo žūrijai tie pienāks labākajā gadījumā pēc mēneša.

Tā tas ir un saskaņā ar ražošanas ciklu tā tam diemžēl arī jābūt.

Taču žūrija apzinās savu sūtību. Žūrija saprot, ka, lai gan solītais ne vienmēr krīt makā, viņas (žūrijas) esība uzliek zināmus pienākumus raudzīties, lai viņas (žūrijas) solītais nonāktu tur, kur tam jānonāk, proti — pie lasītāja. Bet solīts bija tikai viens — Jāņu starpfiniše. Ar arī stošu nosacītu vainagu un ļoti konkrētu prēmiju dalīšanu. Un žūrija tam gatavojas kā lieliem starptautiskiem svētkiem. Lasot un pārļausot. Lapojot un pārļapojot. Priecējoties par žūrijas jau labu laiku iepazīto autoru neizsīkstošo rakstītprasmi un maratonenerģiju, kā arī sveicot šodienas Maratonkonkursa debi-tanti **Elitu Keizari** no Rīgas rajona.

Un, šādi priecējoties, kā arī sveicot, žūrija kārtējo reizi aplieci-na savu gatavību 23. jūnijā pl. 23.59 pavilkt svitru zem gan iesū-tītajiem un šogad jau publicētajiem, gan iesūtītajiem un vēl tikai re-dakcijas portfelī gulšņājošiem darbiem. Un pavilktās svitras pavēni zvelēties labāko no labākajiem un vienlīdzīgāko no vienlīdzīgākajiem, lai tā autoru kronētu ar kombinēto lauru-ozollapu vainagu un piešķirtu viņam noteiktu skaitu ar ūdenszīmēm un taustāmām pum-pinām rotātu mūžzaļa ozola atēlu.

Ši procesa rezultātu žūrija apņemas publicēt jūlija numurā. Ar uzvārdiem un atēliem.

Bet pagaidām, kamēr šis brīdis vēl nav pienācis, visplašākās iz-redzes gūt, kas gūstams, ir ikvienam lasītājam, kurš jūt sevi kaut ne-daudz vairāk par spējām tikai lasīt. Gan Starpfinišā, gan arī Zie-massvētku finišā. Protams, ja lasītājs savu darbu ne tikai uzrakstīs, ne tikai pārrakstīs salasāmā (vismaz) rokrakstā, bet arī ievietos ap-loksnē, uz tās uzrakstīs redakcijas adresi un piebildi "Maratonkon-kursam", uzlīmēs marku un paveikto iemetīs pastkastītē.

Lai žūrija, saņēmusi darbu, ar žūrijai piemītošo labošanas un publicēšanas kāri varētu darbu visdrīzākā laikā padarīt zināmu plašām lasītāju masām. Par prieku autoram un žūrijai, par apbēdi-nājumu autora nedraugiem.

Rakstiet! Bet tiem, ko joprojām māc Hamleta cienīgas šaubas — rakstīt vai nerakstīt, bet, ja rakstīt, vai tūlīt pat? — žūrija ir pilnva-rotā paziņot:

— Zem guloša akmens ūdens netek!

Par to žūrija ir pārliecinājusies personiski, paceļot un pārveļot virkni dažāda lieluma, smaguma un izmēra akmeņus. Zem tiem bi-ja sauss! Tiesa gan, sauss tobrīd bija arī visapkārt. Taču alkārtot šo pasākumu lietus laikā žūrijai iespēju nav. Tāpēc žūrija bridina:

— Kas nerakstīs, tas nevinēs!

Un šis patiesības pierādīšanai nekāda akmeņu cilāšana, šķiet, nav nepieciešama.

Dežūržūrists **Žanis Ezītis**

**Ivars Silazieds,
Ventspili**

Dzīv i raib kā dzēn vēders,
Tā man sacēj kaimiņ Andžs,
Kot ar vecs un sen jou penzje,
Māk viš brūvet kārtīg kandž.

Tagad pircēj i tā mazāk,
Bodes visur ārzem šņābs,
Bet, ja cēn tu nolaiž zemāk,
Pircēj nāks tev tik un tā.

Ļotiņ dzer un dzērs vel vairāk,
Apkārt bardaks, dzīv i grūt.
Cits dzer kandž aiz lielem bēdām,
Cits pa to, ka pamet brūt.

Likums dzērājs pārāk nespiež,
Vece likum pārāk mīkst,
Tagad visem lielop tiesebs,
Neviens nepras, var vai drīkst.
Gribes tēkt man mīle ļotiņ:
Pebremze un nedzer šņāb.
Labāk nopērc kārtīg desluņķ,
Ģimenei un tev būs lāb.

Tāpat gudre liele valstvir,
Mazāk brauke, riko rauts,
Vairāk dōme jūs pa cilēk,
Lai nenodzeras latvieš tōt.

Zemnieku saimniecībā ierodas žurnālists. Viņš izkāpj no mašīnas un dodas pie zemnieka, kurš šķīpelē "lauku zeltu" no nelielas kūtiņas. Dzirdama ausij tikama muzikāla rukšķšana. Žurnālists apstājas pie kūtsmēslu kaudzes.

— Dievs palīdz! Mēs bijām pie jums pirms gada. Kā tad jums pa šo laiku gājis?

Zemnieks izslejas un, noslauciņis rokas darba halāta stūrī, laipni atņem sveicienu.

— Šo te es izmantoju divējādi, — viņš saka, rādīdams uz mēsliem. — Pirmām kārtām es izmantoju to kā sildmateriālu kūti. Jūs zināt, ka tas sadaloties izdala siltumu, tā dēvēto bio-enerģiju. Un, izmantojot šo siltumu, es šeit audzēju sliekas. Lūk, tur, — zemnieks rāda ar roku uz aizaugušu klajumu, — es audzēju graudus un, tos sasmalcinot, iegūstu barību zivīm. Lūk, tur ir mans zivju diķis. Zivis es ķeru un doodu vistām...

Žurnālists jūtas nedaudz apmulsis.

— Vai tad vistas ēd zivis?

— Protams, — zemnieks skaidro. — Zivis ir tā sauktais fosfors vai fosfāts... Nu, tas, kas uzlabo redzi un kaulus. Vistas man dēj olas. Bet olas es doodu cūkām. Un, ja paliek pāri zivis, tās arī es doodu cūkām...

Žurnālista acis jau kļuvušas nedabiski lielas. Rokas ar pildspalvu šūpojas līdzī vēja pūsmāi.

— Jā, — zemnieks turpina. — Es izpētīju Eiropas pieredzi un noskaidroju, ka to kārtaino gaļu, kura tik iecienīta, iegūst tieši tā. Vienu dienu dod olas vai zivis, otru dienu — dārzeņus. Lūk, tur man priekš cūkām aug kartupeļi,

kāposti un bietes...

Žurnālists māj ar galvu. Zemnieks ieķeras žurnālista baltā krekla piedurknē, ievēl to kūti un rāda lielu, baltu, treknu cūku.

— Redzat! — viņš saka. — Aplūkojiet, kāda viņa liela, trekna un balta. Tas ir manas saimniecības baltais sapnis. Jo es esmu apguvis lauksaimniecības bezpārpalikuma tehnoloģiju.

Žurnālists mēģina apkopot redzēto un dzirdēto.

— Tātad sliekas zivīm, zivis vistām, olas cūkai... Bet no kā jūs paši iztiekat?

Zemnieks apjucis brīdī raugās uz vaicātāju un mierīgā tonī atbild:

— Tāpat kā visi... Ja kaut kā pietrūkst, tad piepērkam klāt...

Elita Keizare,

Rīgas raj.

Mēs esam komisija, kas pārbaudīs tavu darbu!

LUIGS MEŽAVIČS

Kārtīgā ierāvē nepieciešams kompanjons. Tāpēc jau firmas tiek nosauktas nevis vienkārši "Bumburbuks", bet gan "Bumburbuks un Co". Ir jauki, ja naudas samangošanas spožā ideja ekvivalenti vibrē vēl kādas personas skaidrajās smadzenēs un tirajā sirdī. Tālab zem vārda "Co" parasti slēpjas patikams cilvēks ar īpašniekam līdzīgu noslieci ļaūzu aptirīšanā.

Tantei Herminei bija nepieciešams kompanjons šmaukšanas nostādīšanai uz likumdevēju akceptētiem pamatiem.

Uz kāda ielas stūra viņas ar fiziognomistiku, hieromantiju un mātišķām jūtām piesātinātā sirds ieraudzīja puisi ar avižu žūksni. Puišs monotoni atkārtoja:

— Jaunākais labvakars... Pilns ar ekstrā jaunumiem...

No tik vienmuļas balss pat kvēlākajam ziņu kārotājam gurdums kājās iestātos. Taču tante Hermine aiz čaumalas prata saskatīt kodolu.

Nostājusies blakus, viņa filozofiski secināja:

— Ja es nodarbotos ar šādu daudz maz likumīgu avižgudreļu slēpto dziņu izplatīšanu, tad gan rīkotos citādi. Vai nu ķerstīgajam pūlim sejā mestu "Vēlreiz", jebšu baltās maģijas melno atziņu brošūriņu komplektā ar īsu ievadu psihiatrijā.

Puišs ieinteresēti uzmeta aci tantei Herminei un neizdibināmi teica:

— Manuprāt, jūs esat beigusi Sorbonu.

Tas varēja būt mājiens uz tantes Hermīnes gadiem, taču viņa laipni un valstīdīgi atteica:

— Tik tālu netiku. Bet neteikšu, ka tu izskatītos pēc Oksfordas absolventa.

— Nomociju vienu kursu mediķos, — puišs atzinās.

— Tas ir labi, — tante Hermine teica. — Ja tu zini mugurkaula skriemeļu latīniskos nosaukumus un proti dzīdomīgi pateikt — exitus letalis, par tevi labāks ārsts var būt tikai Sergejs Andrejevs.

— Mani sauc Haris, — puišs teica, un tas jau oda pēc tā, ka tantes Hermīnes Co ir tautāms cilvēks ar uzvārdu un vārdu.

Uz karstām pēdām tante Hermine realizēja pirmo kopsasākumu. Viņa paņēma avižu žūksni un iesaucās:

— Labvakars! Finanšu ministrs palielina algas ārstiem un skolotājiem par trīs simt procentiem! Ikmēneša piemaksa pie pensijas — trīsdesmit latī! Joahims Zigerists atver trūkumcietēju pili agrākās Zinātņu akadēmijas augstceltnē! Starptautiskais valūtas fonds uzgājis negaidi-

Organizētā noziedzība.

GUNĀRS BĒRZIŅŠ

Tante Hermine atrod kompanjonu

tus papildienākumus triju miljardu dolāru apjomā! Ministru kabinets tos nolēmis piešķirt Latvijas fermeriem par velti! Labvakars! Ekstra ziņas! Dubultcena!

Avīzi izķēra dažos mirkļos.

— Un tagad manāms prom! — teica Haris, uzrādoties spožu nojautu par šādu pasākumu izpildes dažiem posmiem. — Ne visi lasītāji dzirdēto uzskatīs par halucināciju...

Tomēr daži nadzīgākie avižu ziņu tīkotāji viņus panāca kilometrus trīs no ierāves vietas un, spriežot pēc tīkotāju atklātā nedraudzīguma, varēja noprast, ka te notiks, ja ne finansiāla, tad vismaz fiziska izskaidrošanās.

Taču ne.

Tantes Hermīnes Co — Haris izrādījās pietiekami profesionāls.

Haris dzīvespriecīgā balsī, kāda ir tikai tiesu izpildītājiem un patoloģiskās anatomijas profesoriem, dedzīgajiem avižmīļiem iestāstīja, ka minētās ziņas patiešām būs šīs pašas avīzes šajā pašā numurā. Diemžēl tikai pēc gada. Vērigajiem tika apsolīts, ka šo pēcgada numuru viņi saņems par velti. Ja noteiktā laikā būs šai pašā vietā.

Un vērigie devās savās gaitās, dziļi apmierināti. Jo pateicoties Harijam bija guvuši pārliecību, ka apšmaukuši firmu "Tante Hermine un Co". Ja ne vairāk, tad vismaz par dažiem santīmiem — nākamgad avižu cenas noteikti būs augstākas un tādējādi par šodienas dubultcenu pirktis nākamgada numurs būs necerēti lēts ieguvums.

Firma "Tante Hermine un Co" uzņēma apgriezienus.

Normunds Dimants,
Jersikā

LUDMILA BULIKINA

Kā tapt laimīgam

Par manu darbabiedru Pēteri kaimiņi agrāk gvelza, ka viņa hobijs esot dzeršana. Vistrakāk jau Pūslīene no otrā stāva. Pašai pēc glāzītes dreb lūpas, augšpalekdamās sliktā noskaņojumā sliktā glāzītē, bet Pēteris esot tāds un šitāds.

Ne par mata tiesu nebija labāka arī fīfigā Bumbulīene no trešā stāva, kura tur Angoras runci. Šās runcis esot simtreiz labāks par Pēteri, jo šim uznākot tikai pavasarī, bet Pēterim tā gribēšana esot cauru gadu...

Vārdu sakot, abas centās graut Pētera autoritāti, cik spēja.

Tikmēr grāva, kamēr šis atmeta dzeršanai ar roku un iestājās atturības klubā. Darbābiedri paskatījās un sāka spriest, ka šis vīrs dzīvē turpmāk daudz ko sasniegšot. Un, tā kā šis esot atmetis arī smēķēšanu, Pēterim pienākoties prēmija... Ja Pēteris šo darbābiedru piešķirto prēmiju jo-projām nav saņēmis, tad tikai un vienīgi administrācijas dēļ, jo priekšniecība, paši saprotot, prēmijas par savu padoto panākumiem parasti piešķir sev.

Kādu vakaru Pēteris kāpa augšup mājupsteigā sasārtušiem vaigiem.

Pūslīene tūlīt pa visu kāpņu telpu sāka zvetēt:

— Jā, jā! Skaidrs, skaidrs... Šitais sārtums jau pats no sevis nerodas...

Pēteris paraustīja plecus, iegāja dzīvoklī un ar sīko sāka spēlēt riču—raču. Atnāca sieva, protams, Pūslīenes uzkurināta.

— Uzpūt!

Pēteris uzpūta. Sieva paraustīja plecus un apsēdās skatīties Panorāmu.

Pie durvīm, Pūslīenes un Bumbulīenes sadumpoti, piezvonīja kaimiņi.

Lai Pēteris, lielais nedzērājs, iznākot parādīties.

Pēteris iznāca un parādījās.

— Ko gribat? Tik saskanīgi dzīvojam. Ne vairs dzeru, ne pipēju...

— Stāsti vien, stāsti... — kaimiņi jutās sašutuši.

— Mīļie kaimiņi! — Pēteris lika roku uz sirds. — Puspasaulei varu apzvērēt!

— Puspasaulei liec mieru! — kaimiņi kļuva nīkni. — Pasaki taisnību mums!

Pēteris paraustīja plecus.

— Kā vēlaties... — viņš teica. — Varat ticēt man, varat ticēt citiem...

Kaimiņi izvēlējās pareizāko ticību. Pēteris atkal esot pasācis slepus dzert...

Laimonis Viksna,
Ērgļos

Brandžiņš, braucot autobusā, vēl jauns būdams, dzirdēja aizrādījumu:

— Jaunais cilvēks, nēgrūstieties!

— Jaunais cilvēks, nekāpiet uz kājām!

— Jaunais cilvēks, dodiet vietu vecākiem braucējiem!

Bet jaunais cilvēks, dusmu, aizvainojuma un spīts pārņemts, turpināja grūstīties, kāpt uz kājām un nedot vietu vecākiem braucējiem. Un varbūt tāpat būtu rīkojies vēl šabaltdien, ja nebūtu tās melnās, nevajadzīgās, nelaimīgās piektdienas...

Iekāpis busiņā, Brandžiņš uzreiz ievēroja

savu nākamo sabiedriskās uzvedības

kultūras audzinātāju — blondu

skaistuli, kas garlaikotā

vientulībā blenza pa logu

uz garāmbraucošiem

privātautomašīnām. Jaunekļa

ausis sāka svīst kā uzpūstas

ogles, bet sirds sāka sacensties

apgriezīties ar busiņa

motoru. Pūsis nostājās blakus

skaistulei. Nekā. Uzmina tai uz

kājas. Klusums. Pagrieziena it kā

netīšām uzgrūdās viņai virsū. Nekādas atbildes. Klusējošā skaistule

satracināja pūsi kā matadors vērsi.

— Ak tu tāda! — Brandžiņš klusībā nosprieda un aplika viņai

roku ap viduci. Ne pušplēsta vārdu.

— Nāksi ar mani uz ķinīti? — Brandžiņš nodūdoja blondo matu

cirtās tur, kur pēc dabas likumiem vajadzētu atrasties austiņai.

Skaistule blenza logā, kā blenzusi.

Pēkšņi kāds paraustīja Brandžiņu aiz bikšu staras. Brandžiņš

pavērsa skatienu uz miera traucētāju un ieraudzīja mazu saniknotu

skuķīti, kurš nepārprotami gribēja kļūt par Brandžiņa audzi-

nātāju:

— Onkul, liec mierā manu lelli! Manu Lielo Mariju!

No tās dienas Brandžiņš vairs nēgrūstas, nekāpiet uz kājām un

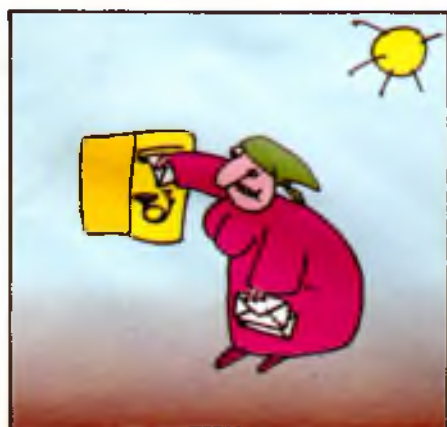
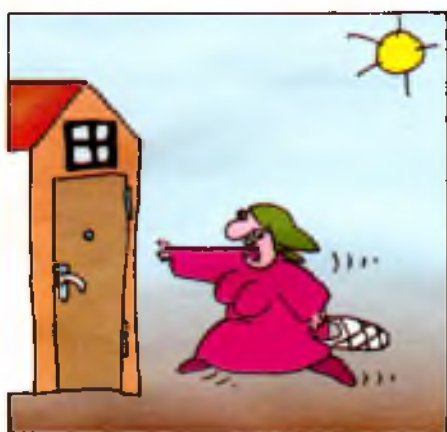
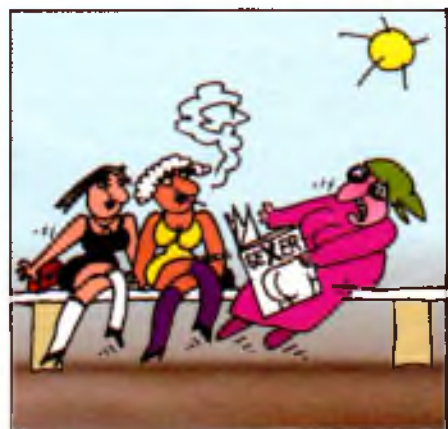
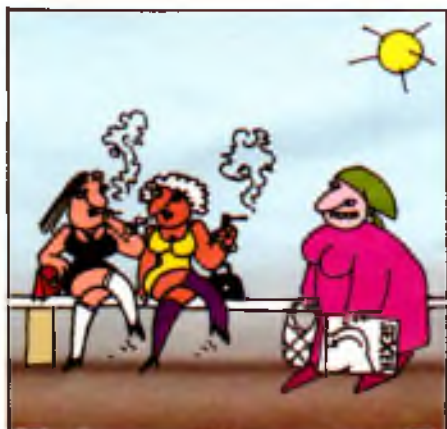
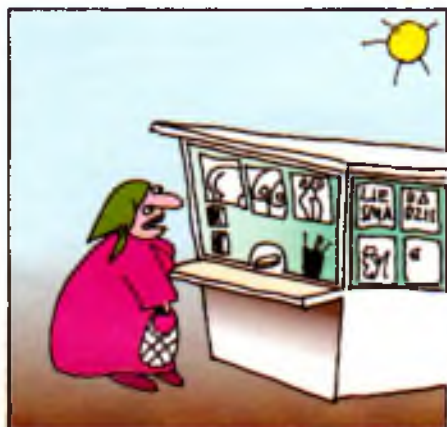
dod vietu vecākiem braucējiem. Jo, kas zina, — varbūt apkārt atkal

būs nevis cilvēki, bet tikai lielas lelles...

M. Paegle,
Rīgā

ĒRIKS OŠS

Tikai Ārļam Valakam Plūdons par šodienas aktualitātēm

Par tālo senatni mums brīnumlietas sīc.
— Kā tad! Ko nu tā senatne! Tagad,
saka, jauns individuālisma laikmets klāt:
par sevi, savu labumu vajagot domāt.
Nost ar visādu tur kopdarbību! Nost ar
vecajiem "talkā eimu, talkā teku" — kā
senči springoja, vai ne?

Pl.: Mēs gluži aplam iedomājamies
mūsu sentēvus un senmātes kā vienmuļu,
kopā saplūstošu pūli, kur cilvēki visi viens
otram līdzīgi. Gluži otrādi: ar savām īpat-
nējām savdabībām tie dažs labs bij daudz
lielāki "individuālisti" nekā mūsējie moder-
nistī, kuriem "individuālisms" ir priekšā un
pakaļā.

— Tad varbūt mēs vēl neesam visos
punktos tā īsti to pagātni atjaunojuši, kur tik
labi vai visiem klājies?

Pl.: Nokratiet, nokratiet pagātni! Tās ir
nejaukas važas, kas mums liedz tagadnē
aizdejoj pār visiem padebešiem...

— Vai! Bet vai jūs, tā sakot, Eiropa sa-
prātis, vai šodienas lasītāji saprātis?

Pl.: Dzejnieks neraksta priekš tam, lai
viņu saprastu, bet priekš tam, lai viņu sajus-
tu.

Kas tikai nostājas uz priekšu brīdī čā-
pot —

Jau iesāk atpakaļ pret paša gribu rāpot.
— Tad kur tā vaina?

Pl.: Papilnam mums murgotāju,
Papilnam mums vaidētāju, —
Bet trūkst mums tik darītāju.

— Mats matā! Sola daudz, apraud bā-
ro tautu, sola celt to saulītē.

Pl.: ... bet tā kā jezuiti,
Kas paši, vērduši ja tiem priekš tautas
pras',

Sāk elēģiski gaust, ka maciņš esot
mazs.

— Maciņš! Tik tiešām. Bet mēs tā pūla-
mies, raujamies, darbojamies.

Pl.: Uz darbu latviem nesas prāts!
Tas tiesa; tur nav lieka vārda:
Ja jaunu uzcelt neprāt kāds,
Tad uzcelta tas zemē ārdā.

— Gribot negribot man jums jāpiekrit.
Bet vai tad labāk vienkārši sust?

Pl.: Dažs cilvēks pasaulē ir tiešām ēr-
mīgs daiks:

Viņš ēd un dzer, un gul, un izzūd tā kā
tvaiks.

— Un pie tam — ko dzer! Taisni neērti
stāstīt...

Pl.: Dzeršana ir plebejiska bauda, pēc
kuras dzenas viss lielais pūlis, kas citādas
baudas nesaprot; turpretim gara aristok-
rāts meklē citādas — cēlākas izpriecas, un
tā augstākā no tām ir — māksla.

— Māksla! Bet mākslinieks?

Pl.: ... bads viņu vienumēr moca. Viņš
noligst pie bagātā brāļa par mālu minēju,
liek Pegazu darbā. Viņam pašam ko ēst.
Bet Pegazs, mālus micīdams, aizmirst lidot
pa gaisu.

— Bēdīgi. Dzejnieks, ko tad darīt?

Pl.: Tavi materiālie apstākļi var būt pa-
visam bēdīgi, bet caur neatlaidīgu darbu,
pacietību un izturību tu savu stāvokli vari
grozīt. Centies un strādā! — un tavas pūles
nepaliks bez panākumiem.

— Tātad tā pati vecā recepte — strā-
dāt?

Pl.: Cilvēkam, rokas klēpī turot, laime
no gaisa nekritīs; tā jāpanāk neatlaidīgā
darbā.

— Iznāk, ka mēs par daudz ceram no
politiku rosmēm?

Pl.: Man zināms varens patriots,
Kas visus urda sociālistē
Un, kad jau gājiens izbungots,
Pats bikli ielien aizkrāsnē.

— Ha! Bet daudzi grib noturēties pie
varas, pie teikšanas. Ceļo no partijas uz
partiju, vakardienas pretinieki mīļi ap-
kampjas...

Pl.: Ir ērma lieta gan, kad vēzis aicina
Ar gulbi lidāku pie viena vērsuma.

— Hm. Vai tur dzeja var ko līdzēt, jeb-
šu tā šodien kļūst arvien gudrāka un gudrā-
ka?

Pl.: Bez dailes principiem ir mūsu laika
dzeja,
Kā gudra sieviete, kam skaistuma trūkst
sejā.

— Kāds tad būtu jūsu novēlējums lasītā-
jiem?

Pl.: Ej strādā — nesapņo par dienām
laimīgām,

Ne murgos — darbībā tu pietiksi pie
tām.

— Paldies par sarunu!

Intervētāja piebilde: visas dzejnie-
ka atbildes atrodamas viņa Rakstu (Liesma,
R) I un III sējumā (1974., 1978.).

Imants Auziņš

— Dzejnieks, cilvēki brīnās: pūlējāmiēs
taču ievēlēt, amatos virzīt tiros zelta gaba-
liņus, bet nu... Tik daudzi par sevi vien do-
mā, staigā kā pāvi lepnos zābakos, bet
vairumam drīz pat pastalas vai vīzes nesa-
nāks... Kāds gan tur, kā saka, kopīgs dan-
cis var iznākt! Ko jūs šobrīd par viņiem sa-
cītu tautai?

Pl.: Kam vairies, kautrīs tu? — Tās ta-
vas dētās olas

(Kā teica Auseklis), ko izperējšas sko-
las.

Lec droši, nekaunies! Tie tevis nezobos
Par to, ka vīzēs tu un viņi zābakos.

Tu raudi? — Paskaties, kas tie par zē-
niem naīgiem!

Cik cēli viņi iet! Cik gudri viņi triec!

Cik smalki, galanti, cik stalti galvu
liec! —

Un kā tie tevi cien! Un godu kādu lielo
Priekš pasaules tev rād!... Un ausis te-
vim mielo

Ar kādiem glaunumiem!...

— Bet iesākās viss tik jauki! Sak', būsim
pietīcīgi, tautiski, stipri savā nacionālajā
pārliecībā, pat ja būs pastalās jāsāj...

Pl.: Cik daudz krietnu, svētību nesošu
ideju nav zaudējušas savu iekšīgo vērtību,
ka tās palikušas dogmatiskas, šabloniskas
ārējo ceremoniju izteicējas. Askētismam,
nacionālismam etc. visam tam pamati, no
kurienes tie radušies, bijuši šķīsti un svētīgi.
Šķīstait to, kas novazāts no šiem sārņiem,
un tas no jauna mirdzēs savā agrākajā
spožumā!...

— Labi. Tad varbūt senatni vajag bie-
žāk saukt mīnā?

Pl.: Tik tāds, kam patīk iet laika garam līdz,

Šķiet, septiņdesmitajos gados smieklī mazpamazām kļuva retāki un klusāki. Varbūt paši kļuvām vecāki? Varbūt pārbriedis jau bija brežņeviskais sociālisms? Tomēr — gluži bez smaids nedzīvojām.

Latviešu zemnieka pacietība.

Gandrīz pusgadsimtu mani novadnieki atceras mūsu kādreizējā kaimiņa, saukta par Šķūņa Liniņu, teicienu: "Valdība laba, ja tikai ir spīdki un sāls."

Kara beigās sarkanarmieši jautājuši Šķūņa Liniņam, kāds ir viņa uzvārds.

— Leiniņ, — savā sēliskajā mēlē atbild kaimiņš.

— Čto — *leņin*?!!

— Leiniņ, — mierīgi atkārtoto kaimiņš.

Zaldātiņi galīgi pārsteigti:

— *Podumatj tolko* — iedomājieties tikai: tik dziļos mežos, bet tāds uzvārds!

Līdzīgi mūsu kolhoza mehāniskajās darbnīcās gucūļu mežstrādnieki brīnās par kāda vīra uzvārdu — *Stucka*: jaut ar *Stučku*...

Rakstnieku savienības Litfonda direktore Elvīras Zaķes stāstījums par Andreju Upīti.

A. Upīts jau dikti vecs. Bet Skriversos jā-saved kārtībā viņa vecāku kapi. Ko tur direktore viena panāks — ar priekšniekiem jārunā, nauda vajadzīga. Dodas pie vecā Andreja pierunāt, lai izkust no mājas, atbrauc līdz.

— Atļiksīm uz nākamo gadu, tad man tā laika būs vairāk, — tā dzīvais klasiķis.

Direktore klusībā prāto: rakstnieks jau

pat Lielas Mājas pārstāvji. Interesanti, par ko.

Vissirsnīgākā atbilde uzņemšanas laikā Rakstnieku savienībā.

Elza Vēciņa jau krietni pensijas gados. Alberts Jansons jaunuzņemtajai vaicā:

— Sakiet, ko tagad domājat darīt!

Elza Vēciņa malēniskā sirsnībā:

— *Tagad domāju rakstīt, rakstīt un rakstīt. Ja jau visu mūžu neko citu nēsu vēlejšies, tad ko ta nu vecuma citu vēlešes?*

Jānis Škapars rakstnieku sanāksmē par kritiku:

— Biedri, bet atcerēsimies, ka nav nekā nežēlīgāka... nekā briesmīgāka par komplimentiem!

Manā tēlojumu ciklā par Ukrainu "Garā vasara" visnopietnākos iebildumus izraisa šādi teikumi:

"Taisni brīnums, ka divi vai kārtīgu maizes klaipu te vietām grūti nopirkt... Kas apēd tādas bagātības?"

Bet tā taču tīra patiesība!

Kādā sanāksmē prasām daudz bagātāk izdot mūsu literāro mantojumu. Arī Kārlis Egle un es. Kopš tā laika K. Egle savā rīta apgaitā (tā viņš mēdza, dodamies uz darbu, apciemot draugus un kolēģus) bieži iegriezās arī pie manis. Atmiņa sirmojušam vēl tīri laba, bet gandrīz ik reizi K. Egle atkārtoto vienu sakāmo:

— Viņi saka — papīra nav. Blēņas! Papīrs ir, cik uziet. Viņi vienkārši negrib izdot, tas arī viss.

Tā sakot, savdabīgs "Kartāgo ir jāiznīcina" variants.

Visa dzīvā radība piemērojas cilvēka dzīves maiņām. Ne tikai pilsētās. A. mājām daudzi iet garām atceļā no veikala. Māte stāsta:

— A. suns nevienu nelaiž garām, nepārbaudījis, kas somā, un nesaņēmis savu tiesu. B. gribējusi pabaukt ar ragavām garām — bez *nodēvām*. Nekā! Suns iesēdies B. ragavās un tikām braucis līdz, kamēr iedevusi veikalā pirkās desas gabalu.

Jānim Sirmbārdim kolēģi Maskavā kaut ko pārmet:

— Jāni, tu jau vēlāk pats to nožēlosi...

Jānis smagi nopūšas:

— Kolēģi, es jau tagad nožēloju to, cik daudz ko es vēlāk nožēlošu...

Armēņu rakstnieki stāsta: esot viņu ze-

KAUTRĪGA
JAUTRĪBA

tik vecs... ja nu kas gadās — kā es viena tikšu galā? Bet Upītim taču to nevar teikt! Padomājusi saka tā:

— Miļo Andrej, man jau pāri piecdesmit — kas zin, cik vairs ilgi... vai es vairs nākamavasār zem šīs saules...

— Un ko man Andrejs Upīts atbildēja! Paskatījās mani, drusku pabrinījās: ak tā, biedre Zaķe? *Tas gan man nebija iekritis prātā.*

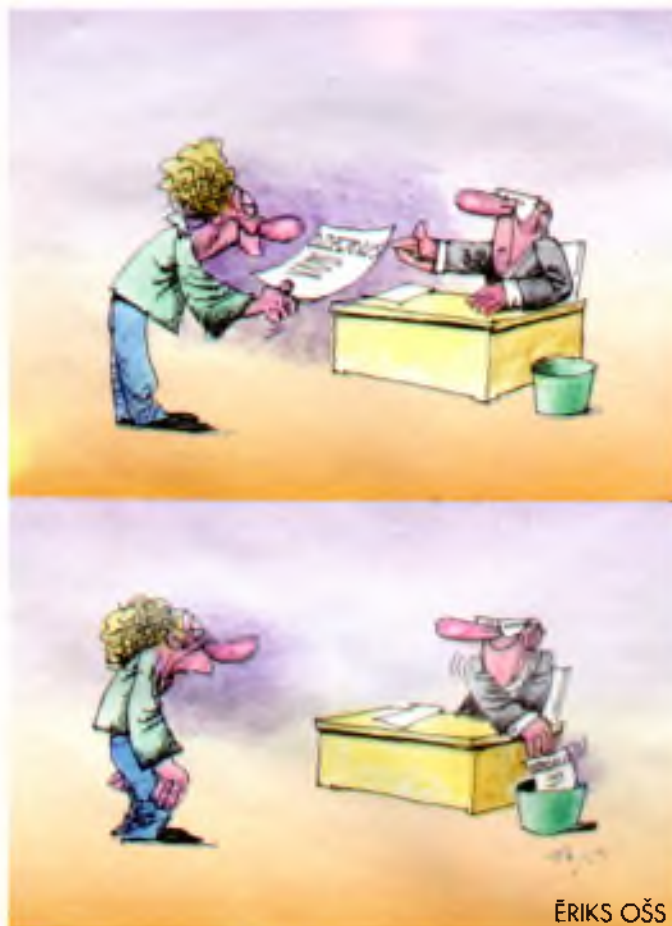
Un piekrita braukt! Visu nokārtojām gods godam.

Mārgeri Zariņu — augsti titulētu komponistu — cienījamais gados uzņem Rakstnieku savienībā. R. Ezera lassa ziņas par mākslinieka krietno izglītību un lielajiem nopelniem. Valodu prasme, apbalvojumi, prēmijas, tituli. Nobeigumā šāda pieticīga ziņa:

— Mārgeris Zariņš beidzis *marksisma-leņinisma vakara universitāti*. RS valde (šķaļi un vienoti):

— Ū-ū-ū!

Jautriba nerimstas labu brīdi. Gardi smeļ

ĒRIKS OŠS

mē bagāta vīnogu kolhoza priekšsēdētājs, kurš palaikam rakstot arī pieticīgus dzejoļus. Tad nu ar draugiem pie viņa glāzes izdomājuši ne vairāk, ne mazāk — ciemata centrā uzstādījuši un atklājuši šī dzejnieka un priekšsēža... *krūšutēlu*.

Tā sakot, pieminēkli Bakha un Mūzu kolpam!

Saacinājis daudzus, arī galvaspilsētas trūcīgos dzejniekus. Liksmojuši vairākas dienas.

Pēc tam gan lidojis no visiem amatiem. Māksla prasa upurus.

Mūšpusē manīts lācis.

E. vakarā saucis savu suni:

— Lāci! Lāci!

Otrā ritā gājis sienu pļaut. Dzirdot — caur briķšiem kāds uzmanīgi tuvojas. E. satrūcies: varbūt cita pļavā nejauši iepļāvis?

— Tu vēl dzīvs! — Izrādās, kaimiņš *ot-rā ritā* nācis skatīties, vai *lācis* nav kādu postu E. izdarījis...

Esam prātīgi.

1972. gads Rumānijā. Pilnos ziedos plaukst N. Čaušesku kults. Tomēr, salīdzinot ar Staļina kultu, tas tobrīd liekas tāds "kabatas formāts".

Rakstnieki, kultūras darbinieki vēl diezgan atklāti stostē valdīšanu, citi jau devušies vai gatavojas laisties uz Franciju, trešie labprāt stāsta anekdotes. Populārākais ir cikls par alterņiem (Rumānijas dienvidrietumu novads) — šķiet, tādiem kā mūsu malēniešu garabralļiem. Stāstī-

tāji allaž uzsver, ka no šī rosigā, apsviedīgā tirgotāju novada nācis arī N. Čaušesku. Lūk, alterņi:

— lai dabūtu siltu pienu, kazas ragus iesprauduši kontaktligzdā;

— lai redzētu krāsainas TV pārraides, uzkāpuši uz jumta un pārkāsojuši TV antenas;

— vadājuši bērnus pa tumšu pagrabu, lai pieradinātu braukt ar metro, kad to uzceļ Bukarestē.

Kā zināms, V. Lūdēns raksta un labprāt arī stāsta par latviešu strēlniekiem. Tāpēc Maskavas brauciena dienās iedēvējam Vītautu par *Pulkvedi*.

M. Čaklais pie lidmašīnas trapa krieviski saka paskatā cienīgajam Vītautam:

— Lūdzu, lūdzu, biedri *pulkvedi*...

Gaidītāji godbiļīgi pašķiras.

Ak, šis valodu likstas!

Mūsu krievu kolēģe N. brīvi runā latviski. Tiekoties dāvina savu grāmatu trimdas dzejniekam Olafam Stumbram. Olafs sāk smaidīt pār visu ģimi.

N. tikai nedaudz misējies: ierakstījusi — "ar visslābākajiem novēlējumiem."

Monta Kroma par pajaunu kolēģi (domīgi):

— Viņš ir *godīgs*: viņš katrai savai mīļākajai veltījis *atsevišķu* dzejoļu krājumu. Un krājumu viņam ir daudz!

Rakstnieks Jurijs Kuranovs no Pleskavas stāsta kādā Maskavas sanāksmē:

— Tagad laukos pie varas nāk trīsdesmit un četrdesmitgadnieki. Viņi ir demokrātiskāki, izglītotāki, delikātāki. Bet kādās spilēs viņi nokļūst! Vecākiem vīriem nemaz tie delikātie tā nepatīk; viņi pukst:

— Vecais priekšnieks ar mātes vārdiem stostēja, pa purnu varēja iedot, vis... Cita lieta!

Ak, sievietes!

Kas gan ir mūsu paraupjās asprātības pret jūsu smalkajiem un trāpīgajiem bultu šāvieniem! Jo sevišķi nesaudzīgas jūs esat pret savām likteņa māsām.

Pa Dubultu diļrades nama halli lēni slid dzejniece X.

Lida — drusku jaunāka dzejniece — uzmetusi skatienu, saka:

— Rau, X. arī lēni, lēni čāpo — lai pēdējo neizšķakstītu, vai.

Imants Auziņš

Jūs esat burvīga!

UĢIS MEŽAVILKS

IMANTS MELGAILIS

Franču tēlnieks Andrē Sandels izveidojis slavenā ceļotāja un zemūdens dzīves pētnieka Žaka Īva Kusto krūšutēlu un novietojis to netālu no kādas mazas saliņas tieši Vidusjūras dibenā. Tur skulptūru varēs apbrīnot zivis un citi jūras iemītnieki.

Maskavā trūkst ne tikai sabiedrisko tualetu, bet arī visparastāko atkritumu urnu. Gatavojoties liela-
jam notikumam — Uzvaras 50. gadadienai, pensiju
fonds "Dzīve" uzstādīja Tveras ielā vairākas urnas.

Ļoti milzīgas un ļoti smagas — lai nenozagtu.

Alekss Krišnans divus gadus tika uzskatīts par Anglijas neveiksmīgāko aviopasažieri — pēc katra lidojuma viņam pazuda kāds koferis. Tiesa, par to viņš saņēma atbilstošu kompensāciju, kopsummā vairāk nekā 100 tūkstošus mārciņu. Taču izrādījās, ka Krišnans visu šo laiku aviosabiedrību ir krāpis, ik reizi savu tukšo čemodānu nobēdzinādamas otrā, tikpat tukšā koferī.

Vīlies kļūt par publikas elku savas dzīves laikā, angļu aktieris Džonatans Hermans nolēma tapt slavens pēc nāves. Šim nolūkam viņš novēlējis savu galvaskausu Karaliskajai Šekspīra biedrībai. Aktieris cer, ka viņa galvaskauss tiks izmantots kā rekvizīts "Hamleta" uzvedumiem.

DZINTARS MELNIS

DZINTARS MELNIS

Klusums ir beidzies — Bils Piano atgriezies.

METS HILLARS

Kad jaunuu atmaksā ar labu

Bils pārnāca mājās ar zilu aci.

— Gan es vēl Džimam at-
riebšos par šo zilo aci, — viņš
mātei lielījās.

— Nerunā tā, Bil! — māte viņu norāja. —

Tev jaunums jāatmaksā ar labu. Aiznes viņam šo kū-
kas gabalu un saligstiet mieru.

Bils izdaria, kā māte viņam lika, bet pēc brīža atgriezās ar
otru zilu aci.

— Džims grib vēl vienu kūkas gabalu, — viņš mātei pa-
skaidroja.

Pieklājība

— Herbert, ja tev gadās dāmai uzkāpt uz kājas, ko tu dari-

si?

— Atvainošos.

— Bet ja dāma tev par to dod piecus santīmus? Ko tu dari-

si?

— Uzkāpšu uz otras kājas un vēlreiz atvainošos.

— Šito mēs nopirkām melnajā tirgū!

GUNĀRS BĒRZIŅŠ

Starpība

Skolotājs: — Kas ir valstsvīrs?

Jūritis: — Valstsvīrs ir cilvēks, kas saka runas.

Skolotājs: — Nav gluži pareizi. Es, piemēram, arī saku ru-
nas, bet valstsvīrs neesmu.

Jūritis: — Jā, es zinu, bet es domāju tādu, kas saka gudras
runas.

Loģiski

— Harij, — skolotājs teica, — tavs sacerējums ir labs, bet
jānim vārds vārdā ir tāds pats sacerējums. Ko tas varētu nozi-
mēt?

— Tas nozīmē, ka Jāņa sacerējums arī ir labs.

Pusdienas pārtraukums.

GUNĀRS BĒRZIŅŠ

Tramvajā

Tramvajs bija pārpildīts. Kāds jauneklis bija uzkāpis vecā-
kam vīram uz kājas un netaisījās kāpt nost. Vecais vīrs jaune-
klim pieklājīgi pajautāja:

— Vai jūs varētu man pateikt, cik jums ir gadu?

— Divdesmit trīs, — jauneklis pārsteigts atbildēja.

— Tādā gadījumā, man liekas, jūs jau varētu stāvēt pats uz
savām kājām.

Izpalīdzība

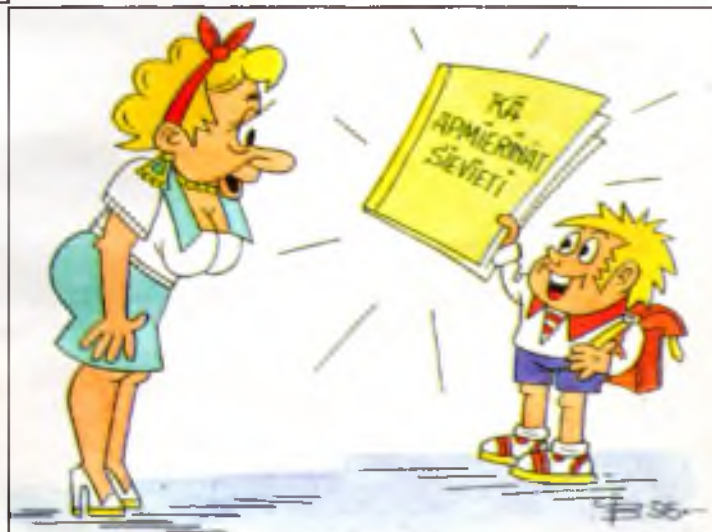
Autovadītājam klajā laukā izbeidzās benzīns. Biedzot brau-
ca kāda kravas mašīna, un viņš to apturēja.

— Man ir izbeidzies benzīns, — viņš skaidroja. — Vai par
latu jūs nevarētu mani taupā aizvilkt līdz tuvākajam ciemam?

Kravas mašīnas šoferis piekrita. Ciemā abi šoferi norēķinā-
jās, un nelaimē nonākušais jautāja otram:

— Vai jūs nevarētu man pateikt, kur te varētu nopirkt ben-
zīnu?

— Jā, es esmu iegādājies benzīnu vairumā, ko pārdod cie-
ma iedzīvotājiem. Vai jums kanna ir?

— Šo grāmatu es ieguvu par uzvaru konkursā!

GUNĀRS BĒRZIŅŠ

Vērtējums pēc gaitas

Celinieks satika kādu vīru un jautāja, cik ilgi viņam vēl jāiet līdz pilsētai.

— Ejiet! — bija vienīgā atbilde.

— Es saprotu, ka man ir jāiet, bet es gribu zināt, cik ilgi.

— Ejiet! — vīrs atkātoja.

“Tas vīrs laikam ir jūcis,” celinieks nodomāja un devās tālāk. Kad viņš bija pagājis dažus soļus, vīrs viņam uzsauca:

— Līdz pilsētai jums jāiet pusotras stundas!

— Kāpēc tad jūs man to uzreiz neteicāt? — celinieks viņam noprasīja.

— Kā es to uzreiz varēju pateikt, nezinādams, cik ātri jūs ejat.

Saktāve

Amerikāņu tūrists ceļoja pa Angliju. Ieraudzījis uz lauka kādu fermeri, viņš sadomāja to izjokot. Viņš apstājās lauka malā,

Misters "Latvija".

GUNĀRS BĒRZIŅŠ

pasveicināja fermeri un sāka runāt par laiku un ražu. Beidzot viņš painteresējās, vai zemnieks audzē arī vistas.

— Jā, — zemnieks atbildēja.

— Un cik olu katra vista nedēļā izdēj?

— Ja mēs nedēļā no vistas dabūjam četras piecas olas, esam apmierināti.

— Dārgais! — jenķis iesaucās. — Četras piecas olas nedēļā? Kāpēc katra vista nevar izdēt vienu olu dienā? Manā fermā Kentuki štatā katra vista dienā dēj divas olas. Es uzlieku to uz trīsdesmit olām un tā izperē trīsdesmit cāļus, un visi cāļi izaug. Tā ir ļoti liela vista.

— Tas tiešām tā varētu būt, — zemnieks smaidot atbildēja. — Es, piemēram, pagājušajā pavasarī nopirku parastu melnu vistiņu. Sāku to barot ar zāģu skaidām, un viņa tās ēda. Tad viņa sāka dēt dēļus. Es liku tai dēļus perēt, un, jūs varat iedomāties, vista no dējiem izperēja galdus, divpadsmit krēslus un trauku skapi.

LUDMILA BULIKINA

Falšs eņakete

Kā atšifrējuši modrie tautasbrāļi, "Latvijas ceļš" kārtējo reizi gribējis aizmālē Latvijas iedzīvotājiem acis un nopublicējis savu kandidātu sarakstu 6. Saeimas vēlēšanām. Sākumā gan daudziem šķitis, ka "ceļinieki" pārskatījušies un netišām izvilkuši no atvilktnes veco, 5. Saeimas kandidātu sarakstu. Tikai vēlāk nākusi atskārsme par "ceļinieku" velnišķīgo viltību — tie te, jau pierastie kandidāti domāti tikai priekšvēlēšanu cīņas sākumā acu aizmālēšanai. Līdzko sabiedrības daļa būs samierinājusies ar domu, ka labāk vēlēt tādu, par kuru tu skaidri zini, ko no viņa nevar sagaidīt, nekā tādu, no kura ne to vien var sagaidīt, šos kandidātus steidzami nomainīs ar citiem. Sabiedrības daļa kā lokomotīve, kuru nevar tik lēti apturēt, inerces pēc nobalsos par "Latvijas ceļu" un tikai vēlāk ieraudzīs — va, velns, šitam taču āža kāja, bet tam — govs aste pakājā!

Deputāts un TB priekšsēdētājs M. Grīnblats uzgājis un tautai caur televīziju darījis zināmu vēl vienu lielu cūcību — "Latvijas ceļš" aicinot atbalstīt G. Ulmaņa kandidatūru Valsts prezidenta amatam, cerēdams, ka "Tēvzemei un Brīvībai" tādā gadījumā izvirzīs Jāņa Ādamsona kandidatūru iekšlietu ministra postenim arī nākamajā Ministru kabinetā. Vot, blēži!

Cvītā privātīpašuma vārdā

Libiešu virsaiša Kaupo mantinieks Kaupiņa kungs no Toronto (Kanāda) iesniedzis Rīgas Domei dokumentus, kas pierāda viņa īpašuma tiesības uz zemes gabalu Rīgas centrā, uz kura atrodas Brīvības piemineklis. Centrālā zemes komisija bija spiesta ievērot Kaupiņa kunga svētās īpašuma tiesības, jo augšminētais kungs kategoriski atteicies no kompensācijas naudā vai analoga zemes gabala citā Rīgas vietā. "Tikai te un nekur citur!" paziņojis zemes īpašnieks. Brīvības piemineklis esot pilsētas problēmas, ne viņš to cēlis, ne viņam tas jānojauc. Iespējams, ka tūdaļ pēc Skrudas monstra uzspridzināšanas amerikāņu firma varētu ķerties pie Brīvības pieminekļa. Pilsētas Domes vienīgā prasība esot, lai spridzināšanas laikā neizbirtu logu stikli jaunajā Kolonādes kaļejnīcā.

Ausis
spicējusi
Zuzanna
Zilite

Valdis Artavs

Šajos laikos viss var būt

Brauc pa Rīgu tramvajs "AIDS".
Nevīlus man rodas smaids:
Ja te tramvajus tā saukās,
Drīz pa Rīgu "TRIPERS" braukās.

Kas kaitēja nedzīvot!

Jā, pensija man liela! Re —
Trīs desmitniekus sauja žņaugā.
Var reizi paēst pie "Anre"
Vai dienu dzīvot "Edinburgā".

Veikls gājiens

Vācieši mums šņabi sūta.
Tiešām tādu iedzert prieks!
Lāčplēsis uz etiķetes,
Traukā Melnais bruņinieks.

Ceļus labot jēgas nav

Zaudēt zobus — tīrie nieki,
Ja kāds braucējs bedrē tiks.
Nabagam tāpat tie lieki,
Bagātais sev zelta liks.

Mārtiņa padoms

Mazturīgiem svētku dienā —
Tarakāni rūgušpienā.
Cukar ar var drusciņ likt.
Vai, kā kraukšķ! Nudien nav
slikt!

Skolotājs prasa bērniem, ko tie ņemtu līdzī, lidojot uz Kanāriju salām.

— Kanārijiptuņi.

— Mikimāsu.

— Runci Renāru!

Visi atsaucas, vienīgi Mārīte klusē.

— Un tu? — skolotāja uzstāj.

— Berķonkuli, — negribīgi atzīstas Mārīte.

— Ko tas nozīmē? Tavā vecumā?!

— Lai parāda salu, kur nosēsties, citādi aizlidosim garām.

Tomiņš noķer zagli un spīdzina ar vārdiem:

— Mišelu gribi redzēt? Gribi?

— Nē, lūdzu, nevajag, — asarām acīs lūdzas garnadzis, — ātrāk ved uz mūsu pašu policiju.

Ulmanis vēlu vakarā atgriežas no savas padomnieka Paula ziņģu koncerta.

— Kā jūtaties, prezidenta kungs? — vaicā miesassargs.

— Jūtos sasmēlies tik daudz garīgo vērtību, ka sāku domāt: varbūt laiks iekļaut prezidenta svītā arī garasargu.

Gailis ar Ulmani bekojot apmaldās Raiņa trijās priedēs, tas ir, Jūrmalas mežos. Kad jau liekas, ka ne mūžam neizklūs laukā, abi izklumburo uz grambainā, ciņaina lauku ceļa.

— Nez, kur tas ved? — nedroši ieminas Ulmanis.

— Vienalga, ka tik — Latvijas ceļš! — priecīgi iesaucas Gailis.

Birkavs ar Skulti aiziet uz koncertu. Skatās — bungas vareni ribina Godmanis.

— Ai, kā mums vēlēšanu kampaņā derētu brašs bundzinieks! — iesaucas Birkavs.

— Vairāk labuma gan būtu no kārtīga fleitētāja, — lietīšķi nosaka Skulte.

LC, TB un ZS sastrīdas savā starpā.

— Ar kaut kādu "tuberkulozi" mums nav pa ceļam! — lielīgi pavēsta LC.

— Bet mēs tiksim līdz urnām bez visādiem "zirgspēkiem"! — iebēcas aizvainotā TB.

— Bet mēs nekad vairs nesaistīsimies ar puskoka lēcējiem! — paziņo ZS. — Lai LC uzrāda savu pilno nosaukumu — LKP CK.

Te pienāk MG ar GU un pamāca:

— Latviešiem galvenā ir vienotība. Svarīgi, lai mūs vienotu G.

— Vislabāk — G-24, — piemetina MG.

Zigerists un viņa tuvākie palīgi dodas pāri okeānam ar prāmi "Latvijai". Prāmis nogrimst Bermudu trijstūrī. Okeāna vilņi izmet tikai divus pasažierus vientuļas salas krastā.

— Ak, ko lai tagad dara, ko lai dara? — yaimanā Zigerists.

— Vai es neteicu, — aizvainotā balsi iesaucas palīgs, — ka mūsu kustībā vajag iesaukt kosmosa speciālistu Berķa kungu — vismaz pateiktu, kur mēs atrodamies.

Armīns Lejņš

HUMORS UN SATĪRA

5. numura miklas atmiņējums

1. Melgailis. 2. Kamara. 3. Artavs.
4. Vite. 5. Pulieris. 6. Ezītis. 7. Ošs.
8. Ačuks. 9. Hihi. 10. Blaumanis.
11. Imants. 12. Rūdolfs. 13. Andrejs.
14. Skailis. 15. Steiga. 16. Staunis.
17. "Ņirga".

5. numura krustvārdu miklas atbildes

1. Cūkgaļa. 2. Krabji. 3. Apelsīni.
4. Ingvers. 5. Biezpiens. 6. Menca.
7. Banāni. 8. Lasis. 9. Ananass.
10. Čipsi. 11. Garneles. 12. Zandarts.
13. Sinepes. 14. Sapals. 15. Kaviārs.
16. Forele. 17. Sēnes. 18. Austeres.
19. Zutis. 20. Sitenis. 21. Buberts.
22. Pētersīlis.

Līmeniski iznāk: Galvenais ir nepārēsties.

Vizitkaršu mikla

Pivs Glausda Kur dzīvo šis kungs?

Polis Motons Kas ir šis ietekmīgais darbinieks?

Polis Imens Kādā amatā strādā šis pilsonis?

Rotaļlaukums bērniem un inteliģencei

Atrodi nu?

Šo rotaļu ieteicams organizēt gan brīvā tirgus komersantu sabiedrībā viesībās, gan atpūtas vakaros tiem, kam pāri divdesmit pieciem. Nav izslēgta iespēja pievērsties šai rotaļai arī citos saviesīgos vakaros.

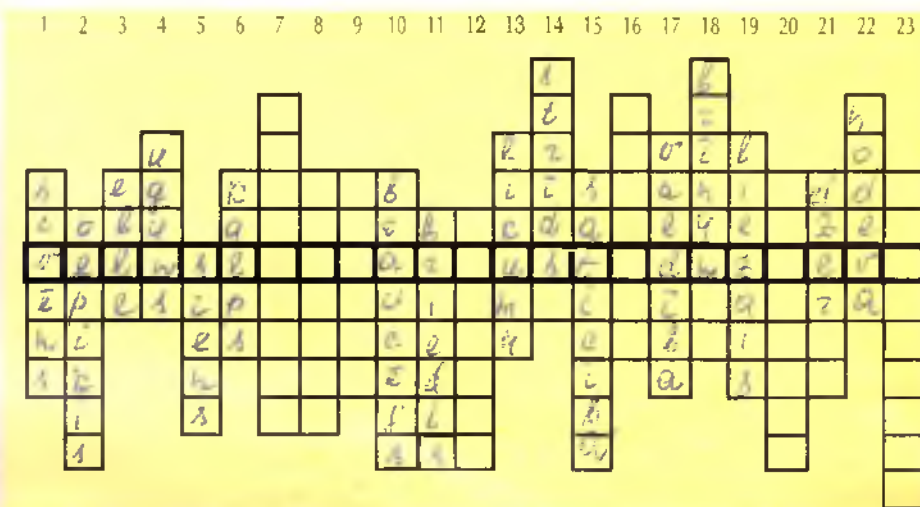
Rotaļas vadītājs ar balsu vairākumu izvēlas kādu no viesiem, kas būs muižnieks, un uz brīdi izraida to blakustelpā. Tikmēr kāds no viesistabā palikušajiem viesiem rūpīgi noslēpj viņam personiski piederošu tonnu cukura, kasti konjaka vai kādu nelielu diplomātā ievietojamu priekšmetu. Ja rotaļa notiek brīvā dabā, mītojamā objektu visbiežāk slēpj kravas kastē.

Pēc tam spēlētāji aicina muižnieku, kam noslēptais jāatrod. Kad muižnieks tuvojās objektam, rotaļas dalībnieki sauc: "Būs jāmaksā!" Kad muižnieks attālinās: "Jāmaksā nebūs!" Gadījumā, ja muižnieks pievērš uzmanību mītojamajam objektam pavisam klāt, spēlētāji sauc: "Maksā ragā!"

Ja noteiktā laika sprīdī muižnieks noslēpto atrast tomēr nespēj, viņš maksā ķilu. Ja muižnieks objektu atrod, ķilu maksā tas viesis, kam noslēptais pieder.

Ipaši aizraujoša šī rotaļa kļūst tad, kad spēle rit brīvā dabā uz valsts robežas un spēlētāju skaits ir ierobežots. Šādā gadījumā mītojamās mantas īpašnieks var saderēt ar muižnieku, ka muižnieks noteiktā laika posmā (minūtē, sekundē) mantu atradis. Ja muižnieks mītojamā mantu atrast nespēj, objekta īpašnieks maksā muižniekam gan zaudēto derību summu, gan ķilas naudu.

Krustvārdu mikla

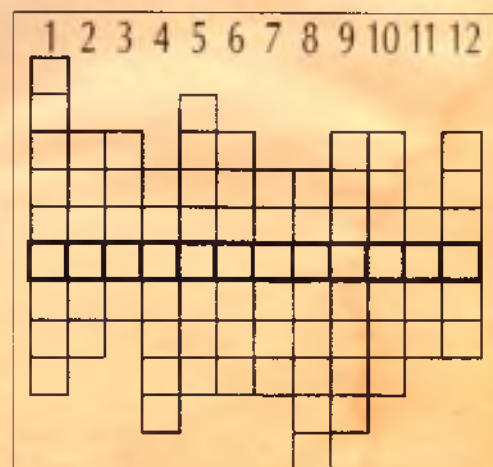

Svērtēniski: 1. Jauna cūka. 2. Paklājs. 3. Grēcinieku pansionāts. 4. Dod mums siltumu, bet dažreiz nes nelaimi. 5. Barība lopiem. 6. Kāds kungs, tāds... 7. Zaglēns. 8. Meiteņu sapnis. 9. Ari cūka. 10. Pasažieris. 11. Dzīvnieks ar staltiem ragiem. 12. Kaut kas garšīgs. 13. Ko dažreiz apiet ar likumu. 14. Ģimenes kaitnieks. 15. Svarīga lieta ģimenes dzīvē. 16. Dāmu izsauciens par nestandarta situāciju. 17. Kas bieži tiek kritizēts, vainojot dažādās nelaimēs. 18. Kas nāk, kad zudusi cerība. 19. Reketieris. 20. Ražošanas lejupslīdes sekas. 21. Župot. 22. Muitai pienākas. 23. Bieži sastopams televīzijas reklāmā.

Atminot svērtēniski izvietotos vārdus, dabūsi rindiņu no Aijas Kules kādreiz izpildītas dziesmas.

Sastādījis **K. Ezis**

Mini krustvārdu mikla par dzērieniem

1. Iecienīts pussaldais vīns (Gruzija).
2. Dzēriens, kuru bieži dzer darba laikā.
3. Minerālūdens (Armēnija).
4. Alus darītava (Rīgā).
5. Sarkanais saussais vīns (Gruzija).
6. Vīns ar nedaudz rūgtu piegaršu.
7. Brendijs (Gruzija).
8. Jūmieku iecienīts vīns.
9. Minerālūdens (Lietuva).
10. Minerālūdens (Latvija).
11. Plaši izplatīts mazalkoholisks dzēriens.
12. Raudzēts ķēves piens.

Ja atminēsi visu šo dzērienu nosaukumus, tad pa horizontāli dabūsi tagad reti sastopama Latvijā pussaldā Gruzijas vīna nosaukumu.

Sastādījis **K. Ezis**

19-

TOVAKAR, KAD TU
MANI PIRMO REIZI
NOBUČOJI, ARĪ KURKŠKĒJA
VARDES!

95-

TAGAD TAS
IR VĒDERS!

